

Adventes Vēstis

2017. gada janvāris, #1 (252)

Vienoti Krištus
cerībā

PLĀNS.
NO PASAULES
RADĪŠANAS
LĪDZ IKDIENAS
MIRKLIM

KĀ PASAULES
RELIGIJAS RISI-
NA CIEŠANU
JAUTĀJUMU?

ZIEMASSVĒTKU
LABDARĪBAS
PASĀKUMI

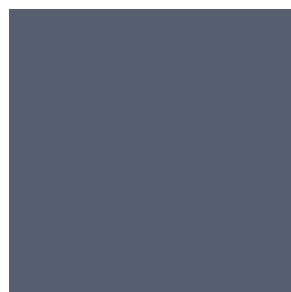
JAUNIEŠU
PLĀNI 2017.
GADAM

INTERVIJA
AR SARMĪTI
LUSTI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	12
Vārds mācītājam	14
Liecība	17
Lasītāju pārdomas	18
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Gads un izaicinājumi

Esiet mīļi sveicināti jaunajā 2017.gadā. Ja es pareizi protu saskaitīt, tad jūs turat savās rokās 265. mūsu žurnāla numuru. Daudz kas pa šiem gadiem piedzīvots, daudz par ko varējāt lasīt un uzzināt. Bet ir arī pastāvīgas rubrikas, kas bija un ir raksturīgas “Adventes Vēstīm”. Mēs gribam iepazīstināt lasītājus ne tikai ar garīgām atziņām, Labo Vēsti, interesantiem draudzes cilvēkiem un notikumiem, bet arī ar vietējo adventistu draudžu aktivitātēm gan ikdienā, gan kādās īpašās reizēs.

Man personīgi tieši šī žurnāla daļa - ziņas no Latvijas draudzēm – vienmēr bijusi īpaši mīļa un svarīga. Protams, tagad, interneta un sociālo tīklu laikmetā, informācija un ziņas līdz lasītājiem nonāk īpaši ātri. Bet vienalga patīkami reizi mēnesī paņemt rokās arī žurnālu, kur vienkopus var uzzināt, kā dzīvo lielas un pavisam mazas Latvijas draudzes, ko dara un domā jaunieši, pie kādām atziņām nākuši mūsu mācītāji, kas aktuāls adventistu draudzēs notiek šeit un arī pasaulē.

Lasiet, dalieties pārdomas, ierosiniet! Ņemam pretī arī konstruktīvu kritiku, bet visvairāk – gaidām jūsu aizlūgšanās un līdzdalību. Paldies visiem tiem, kas to jau dara!

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Jaunā gada ieskaņā

Ir sācies jaunais 2017.gads. Tradicionāli pirmais janvāra dievkalpojums adventistu draudzēs ir Vakarēdiena dievkalpojums. Tas ir īpašs laiks, kad pieminam Kristus pienesto upuri ikviena cilvēka labā glābšanai no mūžīgas pazušanas un mūžīgās dzīvības garantēšanai. Tas ir laiks derības attiecību atjaunošanai ar Dievu. Tas ir arī laiks, kad varam salīdzināties ar brāļiem un māsām draudzē caur Kristus nodibināto pazemības iestādījumu, lai no jauna nodotu sevi kalpošanai vienīgajam un patiesajam universa valdniekam Jēzum Kristum.

Jau piekto gadu adventistu draudzēs janvāris ir garīgas atmodas un īpašo lūgšanu mēnesis. No 11.- 21. janvārim ikviena adventistu draudze pasaulē un arī Latvijā ir aicināta iesaistīties 10 dienu lūgšanās, kuras organizē SDA Ģenerālkonferences Lūgšanu nodaļa. Priecājos, ka daudzas draudzes Latvijā atsaucas šim aicinājumam un piedzīvo bagātas svētības un garīgu izaugsmi.

Aizvadītais gads pasaulē atnesa vairākus negaidītus pārsteigumus un atziņu, ka mēs esam iegājuši jaunā laikmetā, kad valstu, tautu un cilvēku savstarpējo attiecību jomā neiespējama kļūst iespējams, bet saprotamais un prognozējamais – novecojis un nevajadzīgs. Arī jaunais 2017. gads tiek vērtēts kā grūti prognozējams un visnegaidītākās pārmaiņas sološs. Dažādu aģentūru veiktajās speciālistu un iedzīvotāju aptaujās dominē vārdi – neziņa, nedrošība un bailes. Tāda ir šī brīža pasaules realitāte.

Ko mēs kā Jēzus sekotāji un Dieva bērni varam šajā situācijā darīt cilvēku labā? Kā mēs varam cilvēkiem atklāt Kristus evaņģēliju un glābšanas ceļu? Tas ir viens no vissvarīgākajiem jautājumiem mums katram šajā gadā. Bībele dod vienkāršu un skaidru padomu: “Lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē.” (Filipiešiem 2:13) Kristus pats sevi atklāj caur draudzi, kas atstaro Viņa pazemības godību, mīlestības nesavtību un žēlastības pievilcību. Tā ir liecība, kas neatstāj vienaldzīgu materiālisma, samaitātības, vardarbības un garīgas remdenības vai reliģioza fanātisma pārņemto pasauli. Kristus ir ceļš, kas cilvēkus ved ārā no šī grēka strupceļa. Kristus ir kā dziedinošais balzāms un kā dzīvības ūdens, bet katrs Kristus sekotājs ir kā dziedināšanas un svētību saņemšanas instruments Dieva rokās.

Mans vēlējums mums visiem ir, lai Jaunajā gadā mēs Dieva žēlastībā varam piepildīt apustuļa Pāvila novēlējumu!

“Kur vien ir kāda aizstāvība Kristū, iedrošinājums mīlestībā, kopība Garā, ja ir kāda iejūtība un līdzjūtība, piepildiet manu prieku, būdami vienprātībā, kopīgā mīlestībā, vienoti dvēselē un domās; neko nedariet sāncensības vai tukšas slavas dēļ, bet pazemībā vērtējiet cits citu augstāk par sevi, rūpēdamies katrs ne tikai par savu labumu, bet arī par cita labumu. Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū, kas, būdams Dieva veidā, neuzskatīja kā satveramu laupījumu būt vienādam ar Dievu, bet sevi iztukšoja, pieņēmis kalpa veidu, un, tapis pēc cilvēka līdzības un būdams tāds pats kā cilvēks, viņš pazemoja sevi, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei.” (Filipiešiem 2:1-8 JT)

Sludinājumi

• Senioru nams "Zilaiskalns" Ko-
cēnu novadā sakarā ar darbības pa-
pļaiņāšanās aicina savai komandai
pievienoties:

- aprūpētājus;
- medicīnas māsu;
- pavāru.

Plašāka informācija un pieteikšanās
darbā pa tālruni +371 22333067, vai
sūtīt CV uz e-pastu:
sn.zilaiskalns@gmail.com.

Gaidāmie pasākumi

28. janvāris

"Sarunas pret vēzi" pl.17:00, Rīgā,
Akas ielā 13.

- Kā stiprināt imūno sistēmu? Saruna
ar LOC imunologu, ķīmijterapeiti,
RSU asoc. profesori Dr. Simonu Do-
niņu;
- "Ne mirkli nešaubos, kas viss noti-
kušais un tas, kas vēl notiks, man ir
vislabākais" – Almanta Liepiņa un
viņa ģimenes stāsts
- "Saiķne ar dzīvības spēku" – māc.
Ģirts Rozners.

www.sarunaspretvezi.lv

29. janvāris

Baltijas draudžu savienību Bērnu,
Sieviešu un Ģimeņu nodaļu vadītāju
tikšanās ar BAUC un TED nodaļu va-
dītājiem, Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

11. janvāris

Zinātniskā konference "Zinātne un
Dievs" pl. 17:00, Rīgā, Baznīcas 12a.

12. februāris

Bērnu veselības izstādes organizēša-
nas apmācības pl.10:00 Rīgā, Baznī-
cas ielā 12a.

19. februāris

Ģenerālkonferences sertificētas Sie-
viešu kalpošanas nodaļas apmācības
sievietēm. pl. 10:00 Rīgā, Baznīcas
ielā 12a. Pieteikties līdz 12. febru-
ārim, zvanot uz mobilo 29869979 vai
rakstīt e-pastā maritel@inbox.lv.

Jubileja, lai svētītu citus

Salacgrīvas draudzei šis ir jubilejas gads. Šajā ziemā aprit 80 gadu, kopš no dau-
dzām apkārtnē mazām grupām tika izveidota Salacas draudze.

Mūsu kopējais lēmums bija - jubileju jāsvin, lai palīdzētu apkārt esošai sabiedrī-
bai. Tā dzima doma par Ziemassvētku garīgās mūzikas labdarības koncertu, kurš
arī notika jau 10. decembrī. Paldies pilsētas vadībai, kas atvēlēja kultūras namu
šim labdarības koncertam.

Ziemassvētku laiks, kā daudzi iedzīvotāji sacīja, ir laiks, kad gribas dzirdēt kaut
ko labu un skaistu, kas sasilda sirdis. Mūs, Salacas draudzi, atbalstīja kamer-
koris CANTAMUS ar māksliniecisko vadītāju
Jeļenu Zaķi, koklētāju
ansamblis „Raksti” un
Ivetas Spandegas – vi-
siem pazīstamās Salac-
grīvas meitenes- skaistais
dziedājums.

Labdarības koncerts sa-
darbībā ar sociālo die-
nestu īpaši bija veltīts,
lai palīdzētu Salacgrīvas
novada meitenei Elīnai

iegādāties ortozes, kas nepieciešamas, lai meitene varētu staigāt (~4000 eiro).
Koncerta laikā saziņoja 1277,91 eiro, bet vēl pēc tam ziedojuma kontā bija pār-
skaitīts 395,22 eiro. Prieks bija redzēt, kā sabiedrība iesaistījās šajā kopējā pasā-
kumā. Koncertā piedalījās Elīnas klases biedri kā viesu sagaidītāji un palīdzēja
ziedojumu savākšanā; Liepupes vidusskola rīkoja Ziemassvētku tirdziņu, kur bēr-
ni pārdeva pašu darinātās lietišas, tā nopelnot 110,22 eiro, kuri arī visa tika pār-
skaitīti kopējā ziedojuma kontā. Pasākumu reklamēja gan vietējās avīzes/mājas
lapas, gan arī Limbažu novada laikraksti.

Bet vislielākais prieks bija Elīnas vecākiem, kuriem visa koncerta laikā acīs bija
prieka un pateicības asaras, bet koncerta noslēgumā viņi pateicās visiem dalīb-
niekiem, sakot, ka Elīnas lielākais sapnis ir vēlāk palīdzēt arī citiem. Īpaši viņi
pateicās dziedātājam Aleksandram no Valmieras, jo mīlestība ierauga un saprot
citus. Mēs kā draudze esam aicināti līdzdalīt Debesu dāvanu – mīlestību!

„Nemiers Betlēmes kūtiņā”

Uz bērniem veltītas
labdarības pasākumu
sadarbībā ar ADRA Sa-
lacgrīvas vidusskolā sa-
darbībā ar sociālo die-
nestu tika aicināti 120
bērni no daudz bērnu un
trūcīgām ģimenēm visā
Salacgrīvas novadā. Pie-
ieejas vidusskolas aktu
zālē rūķi viesiem bēr-
niem laipni dāvāja rūķu

cepures dažādās krāsās. Katras krāsas rūķu cepures nēsātājam zināmā brīdī bija
jādodas, lai iesaistītos izrādē vai nu ceļot uz Betlēmi, vai nu kopā ar ganiem vai
Austrumzemes gudrajiem nest dāvanas. Bet visu izrādī ar mūzikas skaņām pa-
pildināja Salacgrīvas bērnu mūzikas skolas audzēkņi. Bērni, kas apmeklēja Bībeles
nodarbības, bija sagatavojuši izrādī „Nemiers Betlēmes kūtiņā”.

Uz pasākumu bija ieradusies ADRA pārstāvji no Latvijas un arī no Austrijas. Aus-
trijas pārstāvji bija patīkami pārsteigti par to, ka mums ir iespējas rīkot atklātus
pasākumus par Ziemassvētku tēmām – viņiem tādas iespējas nav. Un tad man
radās pārdomu jautājums – vai mēs izmantojam Dieva atvērtās durvis un iespējas,
kādas mums ir dotas, bet nav citur? Izmantosim katru iespēju, ko Dievs dod, lai
stāstītu par Jēzu!

Dagnija Lapa

■ Draudzīga tikšanās

Siguldā

Svētdiena, 27. novembris, paliks gaišā atmiņā tiem vecāka gadagājuma dievbērniem, kuri netika atstāti mājās vientulībā, bet draudzīgi sagaidīti senioru “randiņā” uz sadraudzības brīžiem Siguldas adventistu draudzes namā.

Prieks bija sastapt uzticīgos divdesmit līdzcīnītājus, tāpat arī sportistu Šicu vecmāmiņu, 96-gadīgo Liliju Šicu, kura mirdzošām acīm un mīlu smaidu uz lūpām dzīvoja līdz visai norisei.

Draudzes gans Ainars Gailis klātesošajiem veltīja šim gadījumam piemērotus svētvārdus no Debesu Tēva sūtītās Mīlestības Vēstules, tieši psalmista Dāvida lūgšanu vārdus: “Pasargi mani kā savu acuraugu, Tavu spārnu pavēnī ļauj man patverties.” Glābjošs spēks iegūstams no mūsu Pestītāja. Raugoties uz Jēzu, tumsa izklīst un atmirdz patiesā gaisma. Ik dienu jāiet uz priekšu, piesaucot To, kas ir teicis: “Seko Man.” “Kas seko Man, tas nestaigā tumsā, bet tam būs dzīvības gaisma.” Mums jāuzticamies Viņam!

Izjustā dziedājumā vairākas saturīgās tālajos senlaikos dziedātās dziesmas dzirdējam Jāņa Brumaka izpildījumā, piemēram, “Kaut es kā Tu, Kungs Jēzu, vienmēr būtu”, vēl dvēselisko dziesmu par “ilgām būt tur, kur pats Debesu Tēvs liks svētam priekam iesākties”, un citas.

Šo rindiņu rakstītāja bija aicināta spēlēt pavadījumus dziedātājam un arī iepazīstināt klātesošos ar brīnišķo, koncentrēto glābšanas vēstures studiju karti, kas tagad ir arī latvju valodā. Ir ieteicams, ka, sākot no Ceļa un Piedzīvojumu meklētāju vecuma līdz pat sirmākam sirmgalvim, iepazīstas ar šo karti un tajā iedziļinājas tā, ka neviens ar skaistiem un maldinošiem vārdiem nespēs nevienu novērst no dievišķās patiesības, kāda tā ir Jēzū Kristū. Kartes tāpat kā visas Bībeles viduspunkts ir dievišķais Golgātas Cietējs.

Saulīte jau pamalē sāka no mums atvadīties ar saviem pēdējiem zeltstaru sveicieniem, un cerīgie siguldiešu ceļavārdi katru pavadīja pēc kopīgi pavadītajiem garīgās pacilātības brīžiem. Vēl būtu bijis daudz ko stāstīt un klausīties, un skatīties, bet ar gaismu katram jānokļūst savā mājvietā.

Paldies, mīlie siguldieši, par viesmīlību un uzmanību!

Skaidrīte Teremta

■ Sekojiet zvaigznei!

Ir iesācies Jauns gads, tagad jau 2017. Arī Valmierā. Pilns jaunām cerībām un iespējām. Mēs bez bailēm raugāties jaunajā gadā, kā ērglis raugās saules vaigā. Kaut arī to apzīlšina spožie saules stari, tas jūt, kā dzīslās mutuļo asinis, un spēcīgiem spārnu vēzieniem ērglis ieurbjas zilajās debesu tālēs, meklējot jaunus horizontus.

Un nav svarīgi, vai aizgājušais gads bija labs vai slikts. Ir sācies jauns gads – mans, tavš... Un tas ir galvenais. Neskumsim par pagātnē izdarītajām kļūdām. No tām neizbēgsim. Pieņemsim tās. Galu galā šai pasaulē visi zaudē. Viens agrāk, cits vēlāk. Centīsimies atrast ko derīgu, labu, kādu mācību savos zaudējumos, jo dzīves cīņā uzvar tas, kas māc zaudēt. Un tāpēc Valmieras draudze novēl visiem bez bailēm iet šai Jaunajā gadā. Sekot nakts tumsā mirdzošajai Zvaigznei, kā to darīja trīs gudrie tai tālajā naktī, atklājot, ka dzimis viņu un mūsu visu Glābējs.

Ar tādu aicinājumu izskanēja Ziemassvētku labdarības koncerts 24. decembra pēcpusdienā. Mūsu mācītājs Valdis Zilgalvis aizveda mūs uz tik tālo, bet sirdij tuvo pilsētiņu Betlēmi, atgādinot mums vislielāko notikumu cilvēces vēsturē pirms vairāk nekā 2000 gadiem. Arī vīru kvartets ar aizrautību aicināja sekot šai Zvaigznei. Par šo dārgo Dāvanu, ko Dievs dāvināja gan lieliem un maziem, gan stipriem un vājiem, gan bagātiem un nabagiem, pateicās arī Valmieras draudzes bērnu koris. Un ne tikai dziedot, bet ar degsmi parādot, klausoties Toma stāstījumā, ka viņi vēlas pateikties, godināt un sekot šai Zvaigznei. Par to vēstīja arī Evijas dziesmas, Roberta ar apbrīnojamu pārliecību izpildītais trombona solo. Arī Kates un Elīnas klavieru solo atskaņotā mūzika katram lika aizdomāties, vai mēs spējam priecāties kopā ar ganiem, uzzinot brīnišķo vēsti. Programmas vadītāja Laura tik silti un izjusti Betlemes gaismai ļāva iespīdēt daudzo klausītāju sirdīs! Arī manā.

aprakstīt. Viņš mūs vedīs pie Tēva un tur stādīs mūs priekšā kā savus brāļus un māsas.” Viņa domu turpināja kvartets: „Lai gavilē sirds, – nav tālu vairs rīts! Drīz zeme no jauna kļūs Ēdenes dārzs. Tavš Glābējs un Draugs tev ieiet tur ļaus, jo esi tu Viņam tik bezgala dārgs.”

Mūsu novēlējums jums visiem, mīlie AV lasītāji: SEKOJĒT ZVAIGZNEI arī jaunajā 2017. gadā, un, kā aicināja koncerta izskaņā kvarteta dziesma, „visur, kur vien ejiet, stāstiet, ka Jēzus ļoti drīz nāks!”

Koncerta noslēgumā Valdim bija laba ziņa visiem, kas viņu klausījās, ka visi notikumi liecina, ka drīz piepildīsies Jēzus apsolījums nākt atkal uz šo zemi: „Viņš nāks drīz, un, ieraugot Viņu... tas būs tāds prieks, kādu nespēsim

Vēsma Geide

Ulvis Skadiņš
Jelgavas draudze

DIEVA DARBI JELGAVĀ

Vai Adventistu draudze drīkst svinēt Ziemassvētkus? Katru gadu, tuvojoties decembrim, šis jautājums kļūst aktuāls Jelgavas draudzē.

No vienas puses, cilvēki šajā laikā ir atvērti kristīgajai vēstij un ir gatavi iet uz baznīcu. To vajadzētu izmantot. No otras – vēsturiski Ziemassvētku datums ir saistīts nevis ar Kristus dzimšanu, bet gan ar pagāniskiem svētkiem. Vai šādu svētku svinēšana nav savienošanās ar pagānismu un Dieva klātbūtnes pazaudēšana? Arī šogad vienprātību šajā jautājuma mēs neguvām. Tomēr viss izvērtās tā, ka visi (nu vismaz gandrīz visi, jo precīzu datu man nav) bija gandarīti un draudze piedzīvoja īpašu Dieva tuvumu un spēku.

Draudzkopības nodaļa (lielā mērā Vitas personā) noorganizēja trūcīgo ģimeņu bērnu un vecāku atvešanu no Svētes un Zaļenieku pagasta uz Adventistu Jelgavas baznīcu, lai piedalītos sabata rīta dievkalpojumā. Pieteicās ap 100 bērniem, neskaitot vecākus. Mēs mazliet bažījāmies, kā mēs varēsim apgriezties, jo vēl taču ir draudzes bērni un pati draudze. Kā noturēt tik daudz bērnu uzmanību? Bet sanāca viss ļoti labi.

Pašvaldības nodrošināja autobusu. Caur ADRA un ar draudzes ziedojumiem tika sagādātas dāvanu pakas bērniem un jauniešiem. Uz dievkalpo-

jumu ieradās lielākā daļa no tiem, kas bija pieteikušies – pilna zāle ar bērniem un neredzētām sejām. Draudzes latviešu un krievu dziedātāji sarūpēja dziesmas. Bija neliels uzvedums. Mācītājs teica īsu uzrunu. Visu pavadīja zīmētas ilustrācijas uz ekrāna. Noslēgumā dziedājām “Klusa nakts”. Tad bērni un jaunieši tika sadalīti pa vecuma grupām. Katra grupa devās uz savu telpu. Tur caur dažādām vecumam atbilstošām aktivitātēm tika pasniegtas dāvanu pakas. Bija arī našķi, ar ko pamieloties. Tiem, kuri neieradās, paciņas izvadāja pa mājām nākamajā nedēļā. Tāds bija mūsu 2016. gada Ziemassvētku dievkalpojums.

Manuprāt, mēs bijām vairāk nobijušies nekā mūsu viesi. Tāpat es domāju, ka lielāki ieguvēji no šī pasākuma arī bijām mēs, nevis viesi, kuri baudīja sagatavoto dievkalpojumu un saņēma dāvanas. Mūsu draudze bija aktivizējusies visos līmeņos. Gandrīz katrs kaut ko darīja vai sagatavoja. Par šo pasākumu dedzīgi lūdza. Iesaistījās arī tie, kas parasti atturējās. Starp citu, tie “12 grozi” ar pārpalikušajiem cepumiem joprojām nav izēsti.

Par ko mēs spriedīsim, tuvojoties Lieldienām un nākamajiem Ziemassvētkiem? Tad jau redzēs. Ceru tik, ka atcerēsimies šos Ziemassvētkus, kurus mūsu draudzei uzdāvināja pats Dievs.

JAUNĀ GADA SAGAIŠANA RĪGAS 1. DRAUDZĒ

Pēc ilgiem laikiem Vecgada vakars bija iekritis tieši sestdienā. Bija zināms arī tas, ka gada nogalē Rīgā viesosies Latvijā iemīļots mācītājs Frederiks Pols no Indijas. Līdz ar to Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītājiem radās ideja sagaidīt Jauno gadu draudzē kopīgi. Sākās lielie plānošanas darbi pie programmas veidošanas, lai tā būtu gan interesanta, gan arī garīgi bagāta. Tā nu pienāca Vecgada vakars, un viss varēja notikt. Cilvēku atsaucība piedalīties pasākumā bija liela un brīžiem pat likās, ka visi nevarēs satilpt mazajā zālē, tomēr vietas pietika visiem.

Programma iesākās ar Frederika Pola uzrunu. Viņš runāja par vīģes koku, kas stādīts vīna dārzā (Lūkas 13:6-9: “Kādam cilvēkam bija vīģes koks, stādīts viņa vīna dārzā, un viņš nāca un meklēja uz viņa augļus, bet neatrada. Tad viņš sacīja dārzniekam: redzi, jau trīs gadus es nāku un meklēju augļus uz šī vīģes koka, bet neatrodu. Nocērt to! Ko tas velti izsūc zemi! Bet tas viņam atbildēja un sacīja: kungs, atstāj to vēl šo gadu, kamēr es to aprakšu un apmēlošu! Varbūt tas turpmāk nesīs augļus. Bet, ja ne, tad tu vari nocirst.”).

Vīģes kokus parasti nemēdz stādīt vīna dārzos, tie aug ceļmalās un netiek īpaši kopti. Bet šis vīģes koks, kurš izcelts no ceļmalas un iestādīts vīna dārzā, tiek kopts un aprūpēts. Tam ir dots mēslojums, gaismas un ūdens – labi apstākļi, kuros pieaugt un kalpot, Kristus žēlastība un Dieva Vārds. Viņš atklāja, ka mēs katrs esam tas vīģes koks, kurš izcelts no pasaules un ielikts Dieva draudzē, un mums ir jānes atbilstoša

raža – Svētā Gara auglis, par ko runā Pāvils vēstulē galatiešiem 5:22. Tie nav deviņi augļi, bet gan viens; tāpat kā mandarīns ir viens un tajā ir desmit daiviņš. Ja daļu daiviņu paņem nost, tas vairs nav auglis, tā ir daļa augļa. Īstam kristietim jābūt kā veselam mandarīnam, jānes vesels Gara auglis nevis daļa. Mēs katrs esam draudzē ilgāku vai īsāku laika posmu, bet augļus esam nesusi pārāk maz. Viņa vēlējums bija, lai Dievs dod mums šo jauno 2017. gadu, lai mēs katrs varētu nest bagātu augļu ražu, kalpojot draudzē un sludinot Dieva Vārdu apkārtējiem.

Pēc tik bagātīgas garīgās maizes sekoja arī tikpat bagātīgs fiziskais mielasts, par ko bija parūpējusies pavāru komanda Māra Vanaga vadībā. Viss bija tik ļoti garšīgs!

Programmas turpinājumā notika viktorīna. Pateicība Agrim un Laurai par sagatavotajām bilžu kartītēm, no kurām katra grupiņa varēja izveidot savu Bībeles stāstu un reizēm pat pastāstīt to netradicionālā veidā. Tālāk sekoja liecību brīži. Savās liecībās un atmiņās par šo gadu kavējās mācītājs Andrejs Āriņš. Helvi Rancāne dalījās tajā, kā Dievs ir palīdzējis viņai atvērt savas mājas durvis, lai jau 6 gadus pie viņas regulāri var notikt mājas grupa. Tāpat bija prieks redzēt un dzirdēt brāli Aleksi no vācu grupas, kurš uz mirkli bija iegriezies Latvijā. Arī Federikam bija ko pastāstīt liecību sadaļā. Protams, šajā vakarā bija daudz skaistu dziesmu, par ko bija parūpējusies Mārtiņš un Edija. Bija patīkami, ka atsaucās tēti Andis Āriņš un Daumants Kleimanis, kuri veltīja laiku visiem bērniem, lai

arī viņiem būtu kāds prieciņš un intere-santi kopīgie brīži. Katram bērnam bija sagatavotas arī mazas dāvanīņas.

Vakara izskaņā katrs varēja piedalīties loterijā. Katram tika aploksnīte ar kādu vārdu, kas minēts Bībelē. Piemēram, sāls, ūdens, gaismas, maize utt. Bija arī tādi vārdi, kas nav tieši minēti Bībelē, bet kas asociētos ar kādu no rakstu vietām, piemēram, sērskociņi, kurpju smēre utt. Bija jāmin rakstuvietas, kas nāk prātā, ja izdzirdam konkrētu vārdu. Piemēram, izdzirdot vārdu savienojumu kurpju smēre, vajadzēja iedomāties rakstu vietu: “Cik mīļi ir kalnos prieka vēstneša soļi, kas vēstī mieru, atnes labas ziņas un sludina pestīšanu, kas saka Cīānai: tavš Dievs ir ķēniņš!” (Jesaja 52:7) Lai nebūtu pārāk apgrūtināsi, katram aploksnītē bija arī rakstu vieta, kur minēts konkrētais vārds. Atbilstošais Bībeles pants bija arī kā apsolījums un vēlējums Jaunajā gadā. Katrs loterijā tad arī saņēma izvilktajam vārdam atbilstošu priekšmetu.

Ap plkst. 23:30 katrs izvilka kartiņu, uz kuras rakstīja savu vēlējumu. Pēc tam bija jāatrod otrs ar tādu pašu kartīti un jāapmainās ar uzrakstītajiem vēlējumiem. Tā izveidojās lūgšanu pāri, un, kad tuvojās pusnakts un visapkārt jau sāka šaut raķetes, brāļi un māsas Rīgas 1. draudzē vienojās lūgšanās. Nobeigumā visi izveidoja lielu apli, un abi mācītāji Andrejs Āriņš un Mārtiņš Subatovičs sirsnīgi aizlūdza par savu draudzi. Tagad varēja baudīt arī lielo svētku kūku un dažus vecākus ar bērniem vēl pagūt izšaut kādu raķeti. Laiks paskrēja nemanot.

Ginta Vanaga un Mārīte Lipska

Apkopoja
Jana Kuzmenkova

PLĀNS

no pasaules radīšanas līdz ikdienas mirklim

Ejot savas ikdienas gaitas ar kristieša cerību, vai ir svarīgi apzināties, kurp dodies? Lai gan esam tik dažādi, ar dažādu dzīves izpratni un ikdienas gaitu kārtotāšanas ieradumiem, tomēr nevar noliegt, ka svarīgi ir apzināties mērķi, uz kuru ej.

Bībelē lasām par visdažādākajiem plāniem – ir cilvēces pestīšanas un glābšanas plāns, kura autors ir Dievs; plāns Dieva draudzei; mūsu ikdienas plāns, kas veidots saskaņā ar katra personīgajām vērtībām. Cik brīnišķīgs ir Dievs, ka Viņš uzticējies cilvēkiem zināmu atbildību plānā no pasaules radīšanas līdz visīsākajam ikdienas mirklim!

Dieva plāns cilvēkam

Vilnis Latgalis

Vai Dievs arī plāno? Vai Viņam tas ir nepieciešams? Praviētis Amoss kļiedē visas šaubas šajā jautājumā. “Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis savu noslēpumu (nodomu – NRT, plānus – NLT) praviešiem, saviem kalpiem.” (Amosa 3:7) Dievam ne tikai ir vissmalkākā, visgudrākā, visprecīzākā augstākā līmeņa plānošana, bet Viņš jau ilgu laiku iepriekš informē par saviem plāniem un nākotnes nodomiem. Vēl vairāk, raugoties pagātnē, mēs redzam, ka šie plāni ir precīzi piepildīju-

šies, kas savukārt rada pamatotu uzticību nākotnē gaidāmajiem notikumiem, kuri atklāti Bībeles pravietojumos. “Iepriekšējās lietas ir piepildījušās, un tagad es vēstīšu jaunas, pirms tās notiek, – es tās darīšu jums zināmas!” (Jesajas 42:9)

Dieva plāns aptver visu Universa vēsturi, bet īpaša uzmanība Bībelē tiek veltīta glābšanas plānam, kas paredzēja paša Radītāja iesaistīšanos grēka problēmas atrisināšanā uz visiem laikiem. “...ar dārgajām asinīm, ko izlēja Kristus – nevainīgais un neaptraipītais Jērs. Viņš bija paredzēts jau pirms pasaules radīšanas, bet, tuvojoties pēdējam laikam, tapa atklāts jūsu labad...” (1 Pētera 1:19, 20, JT) Kristus ir ne tikai Dieva atklāsmes cilvēka veidolā, bet arī glābšanas jeb pestīšanas plāna centrālā persona, kas, labprātīgi upurējot sevi, atklāja grēka destruktīvo dabu un atbrīvošanas jeb izpiršanas neapverami lielo cenu, kuru par savu bērnu atbrīvošanu Dievs samaksāja kā mīlošs Tēvs. Šis plāns ir vienkāršs un tajā pašā laikā neapverami plašs un universāls, jo ir ikvienu radīto

būtni dziļi skarošs. Plāna būtība ir zaudētās Dieva līdzības atjaunošana cilvēkos, kuri pieņem Jēzus upuri un glābšanas plāna nosacījumus.

Apustulis Jānis to apraksta šādi: “Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni, un mēs tādi arī esam. Pasaule mūs tāpēc neatzīst, ka tā Viņu nav atzinusi. Mīlie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir.” (1 Jāņa 3:1-2) Droši vien pats būtiskākais šajā jautājumā ir tas, ka mēs esam Dieva mīļotie bērni un Viņa glābšanas plāna svarīgākā sastāvdaļa, Jo esam ierakstīti Viņa žēlastības pilnajā sirdī uz mūžīgiem laikiem.

Dieva dota dzīves vīzija

Tālvāldis Vilnis

Kas ir vīzija? Tas ir ļoti plašs jautājums, tāpēc diezgan grūti īsā rakstā visu aprakstīt. Taču vēlos uzsvērt dažas lietas, kas parasti ir saistītas ar vīziju.

Vispirms ir jāsaprot, ka Dievam ir vīzija katram cilvēkam, un šī apziņa palīdz visu laiku virzīties uz priekšu, kā arī dzīvībai uzturēt dzīvu un reālu cerību. “Kur nav atklāsmes, tur tauta kļūst mežonīga un nevaldāma.” (Sakāmvārdi 29:18) Angļu tulkojumā šī ideja ir pateikta skaidrāk: “Where there is no vision, the people perish.” Tātad bez vīzijas cilvēki iet bojā. Arī Adventistu vispasaules baznīcai ir definēta vīzija: “Saskaņā ar Bībeles atklāsmi par Dieva plāna kulmināciju Septītās dienas adventisti uzskata Dieva radības atjaunošanu pilnīgā saskaņā ar Viņa nevainojamo gribu un taisnību.” (<http://adventisti.lv/lv/musumisiija>) Draudzei ir sava rakstiski definēta vīzija, tāpēc vajadzētu arī katram draudzes loceklim definēt savu vīziju un uzrakstīt plānu, kā to sasniegt.

Jaunu projektu, jo viņu nepamierināja tā laika nožēlojamā situācija. Tālāk sekoja lūgšanas un pat gavēšana, lai precīzāk saprastu, kā rīkoties. Pēc tam sākās plānošana, jo Nehemijam bija jādomā, kādi resursi un kādi cilvēki būs nepieciešami, lai varētu uzsākt Jeruzālemes atjaunošanas projektu. Viņš griezās pie ķēniņa un lūdza, lai valdnieks iedod viņam vēstules dažādiem pārvaldniekiem. Vēstules bija nepieciešamas, lai pārvaldnieki iedotu materiālus Jeruzālemes atjaunošanai. Esmu pārliecināts, ka Nehemija izveidoja labu komandu, kas devās kopā ar viņu tajā tālajā un bīstamajā ceļojumā. Stāsta turpinājumā viņi nonāca Jeruzālemē. Trīs dienas viņš pētīja un vēroja reālo situāciju un pilsētas stāvokli, jo viņš no tālienes nevarēja zināt visus sīkumus. Pēc tam viņš atkal izveidoja komandas,

Lūdz Dievu un sāk domāt par to, kādu vīziju tu redzi savai dzīvei tuvākajam gadam vai tuvākajiem pieciem gadiem. Sāk rakstīt un plānot. Plāno lielus sapņus lielajam Dievam! Taču katram cilvēkam jeb vīzija nozīmē kaut ko citu. Varbūt kāds sajūt Dieva pamudinājumu uzsākt lielu biznesa projektu, varbūt cits sajūt aicinājumu paveikt kādu lielu kalpošanu draudzē, cits – izcili apgūt kādu jaunu arodu –, varbūt kāda saredz, ka tuvākajos gados vēlas kļūt par ļoti labu māmiņu savam mazulim. Katra cilvēka sirdī Dievs ieliek viņa personisko vīziju. Iesaku palasīt arī labas un praktiskas grāmatas, un apmeklēt kursus par plānošanu. Var griezties arī pie kāda laba kouča, mentora vai konsultanta, kam ir labas prasmes plānošanā. Visus šos līdzekļus var izmantot, lai labāk izprastu vīziju

Iespējams, ka saņemsi kritiku no tālākiem un tuvākiem cilvēkiem, jo Dievs jau šo vīziju ir ielicis tavā sirdī, bet ne cita cilvēka, tāpēc nevari cerēt, ka visi tevi sapratīs.

Plānošana ir praktiska lieta, kura ir pieņemta arī Lūkas evaņģēlijā. “Jo kurš būtu jūsu starpā, kas gribētu celt torni un papriekš neapsēstos, lai aprēķinātu izdevumus, vai viņam pietiks līdzekļu darba izvešanai...” (Lūkas 14:28) Tomēr vienmēr jāreķinās ar to, cik ātri un kā Dievs vadīs izvirzītos plānus. Par to raksta Jēkabs: “Ja Tas Kungs tā gribēs, mēs dzīvosim un darīsim to un to.” (Jēkaba 4:15) Tātad Dievs dažreiz koriģē mūsu plānus, un tas ir ļoti labi, jo Viņš zina, kas un kāpēc katrā situācijā ir labāks. Šie Bībeles teksti atklāj, ka plānošana ir normāla katra cilvēka dzīves sastāvdaļa.

Rodas atkal jautājums, kā lai saprot un nedefinē savu dzīves vīziju? Kristiešu ierasta atbilde ir: dzīves vīzija un plāns ir tas, ko Dievs manā sirdī ir ielicis. Tas ir pareizi, bet tomēr man, cilvēkam, ir jāsaprot, ka tas būs pietiekoši ilgs process, kurā soli pa solim iešu savas vīzijas virzienā. Tā, soli pa solim, vairāk sapratīšu, kādos jaunos pienākumos Dievs mani vada un kādas iespējas Viņš man piešķir. Galvenais ir spert pirmos soļus. Vēlos minēt vienu piemēru no Bībeles – Nehemijas stāstu. Nehemija dzirdēja, ka Jeruzālema un templis ir drupās. Viss bija izpostīts. Dievs aizskāra Nehemijas sirdi, un viņa tika izraisīta, Bila Haibla vārdiem sakot, “svētā neapmierinātība”. Citiem vārdiem sakot, Nehemija uzsāka

lai katrs darītu savus pienākumus, lai visi darbi ietu uz priekšu. Katrā lielākā vai mazākā darbībā vienmēr būs dažādi neparedzēti šķēršļi, kā arī nelabvēļi gan no ienaidnieku puses, gan šķietami no “savējiem”. Tas viss bija arī Nehemijas dzīvē, taču viņš veiksmīgi izpildīja to vīziju, ko Dievs ielika viņa sirdī.

Tāpat līdzīgi Dievs katram cilvēkam ieliek sirdī kādu sapni un vīziju. Kādam tas nozīmē kaut kur sākt mācīties, varbūt apgūt kādu jaunu arodu, kādam – veikt jaunu kalpošanas projektu draudzē. Tātad ir svarīgi veltīt laiku lūgšanām un pārdomām, lai precīzāk sadzirdētu Dieva pamudinājumu, ko un kā darīt. Tikpat svarīgi ir uzrakstīt plānu, kādā veidā vīzija tiks sasniegta, kāds būs pirmais solis, otrs, trešais utt. Jāparedz arī tas, kādas jaunas prasmes jāiemācās, lai to sasniegtu, kādu cilvēku palīdzība būs vajadzīga šajā procesā. Tāpat arī svarīgi uzrakstīt, kādi varētu būt iespējamie šķēršļi. Sāc soli pa solim un vēro, kā Dievs tevi vada, bet galvenais – *never give up* jeb nepadodieties.

Es bieži uzsveru, ka vajag vīziju un plānus uzrakstīt, jo tad vieglāk ir visu izvērtēt un precizēt. Rakstīšana palīdz labāk saredzēt šo vīziju. Tai jābūt konkrētai un precīzai. Citādi tas līdzināsies tam, ka esi nopircis dārgu fotoaparātu, bet, tā kā neproti to nofokusēt, bildes ir neskaidras.

savai dzīvei un arī saredzētu soļus, kā to sasniegt. Kādreiz kristieši iedomājās, ka lūgs tikai Dievu, paši neko nedarīs un viss notiks automātiski. Vienīgās divas lietas, kas šajā pasaulē notiek bez jebkādas piepūles un automātiski, ir novecošana un nomiršana. Mums tiešām nav jālasa grāmatas vai jāapmeklē kursi, lai iemācītos, kā novecot vai nomirt. Tieši pretēji, mēs apmeklējam dažādus kursus un mācāmies, kā tik ātri nenovecot un kā miršanu atlikt pēc iespējas tālāk.

Vīzijas piepildīšana, ko Dievs ir ielicis sirdī, var prasīt kaut ko jaunu iemācīties, sākt kaut ko jaunu un pārvarēt dažādus šķēršļus. Iespējams, ka saņemsi kritiku no tālākiem un tuvākiem cilvēkiem, jo Dievs jau šo vīziju ir ielicis tavā sirdī, bet ne cita cilvēka, tāpēc nevari cerēt, ka visi tevi sapratīs. Statistika rāda, ka mazāk nekā puse no cilvēkiem ir piepildījuši tos sapņus, kas ir bijuši viņu sirdīs. Citi ir nobijušies no pretestības, citi no grūtuma, citi no lieka riska, citi no tā, ko teiks apkārtējie cilvēki. Šie cilvēki neapzināti tevi bremzēs piepildīt to vīziju, ko Dievs ir ielicis tavā sirdī.

Iespējams, ka tad, kad sāksi virzīties uz priekšu vīzijas piepildīšanā, parādīsies “eksperti”, kas pretendēs uz ideju, ka viņi labāk zina, kādai ir jābūt vīzijai tavā dzīvē. Taču atceries, ka Dievam nav mazbērnu, bet ir tikai bērni, tāpēc Viņš tieši uzrunā katru savu bērnu un at-

klāj šo vīziju katram personiski. Tāpēc ir svarīgi ieklausīties Dieva Gara balsī. Tādējādi virzīties savas vīzijas virzienā prasīs zināmu centību un izešanu no savas komforta zonas. Būs jāiemācās jauni ieradumi. Tāpēc vislabākais laiks ir sākt tagad, lai vēlāk nav jānožēlo, ka vajadzēja sākt agrāk. Galvenais ir soli pa solim atsaukties Dievam un virzīties tajā virzienā, kurā Viņš aicina. Viņam ir liela vīzija katram cilvēkam, jo Viņš ir mūs radījis savā līdzībā, dārgi atpircis, un Viņš vienīgais redz to lielo potenciālu, kas ir ielikts katrā no mums.

Draudzes plāns – pilnīgi visu draudzes locekļu iesaistīšana

Andris Pešelis

Par vīzijām var runāt daudz, ja vien tās nebalsta uz ilūzijām. Mēs visi dziļi sevī apzināmies, ka mums ir Dieva dots aicinājums liecināt par Jēzu Kristu, mums ir skaista vīzija par Kristus drīzo atnākšanu. Taču pat apņemšanos ko darīt liecināšanas labā atliekam kaut kur uz vēlāku laiku, kad varētu kaut kas mainīties apstākļos un situācijās, un tad gan mēs sāksim liecināt. Taču paiet gadi, un nekas nemainās. Šo pārmaiņu ilūzija atduras pret skarbo realitāti un pastāvošo uzskatu, ka tikai daži spēj liecināt (profesionāli), un to skaits ir niecīgs. Vai te var ko mainīt?

Pašlaik vairākās valstīs (Rumānija, Bulgārija, Moldova, Ukraina, Armēnija u.c.) sekmīgi darbojas programma: Pilnīgi visu draudzes locekļu iesaistīšana (TMI), kad šajā liecināšanas darbā tiek iekļauti pilnīgi visi draudzes locekļi. Tur nav nekas sarežģīts, ja ielūkojas TMI mājas lapā (<http://tmi.adventist.org/>).

Viss iesākas ar ideju un lūgšanu. Tad draudzes locekļiem izdala lapiņas, uz kurām ir jāatzīmē kaut vai viens cilvēks, par kuru aizlūgt un pēc tam uzaicināt un atvest uz īpašo draudzes pasākumu. Šis īpašais draudzes pasākums tiek atzīmēts kalendārā. Tad kalendārā tiek ielikti datumi, kad ir jānotiek šī cilvēka uzaicināšana, grāmatu uzdāvināšana, Bībeles stundas pēc šī īpašā pasākuma. Tiek sastādīts plāns, kurā iesaista visu draudzi. Visu ideju pastiprina tā sauktā sinerģija, kad šī mērķa labā darbojas visi. Piemēram, nākamgad februārī tiek ielikts kalendārā datums, ka vienlaicīgi visās Latvijas draudzēs notiek kāds īpašs pasākums, kuru vada vai nu darbinieki, īpaši uzaicinātie vieslektori vai brīvprātīgie draudzes locekļi. Tad visas

draudzes kopā par to lūdz, plāno, kurus aicināt uz pasākumiem. Tas ārkārtīgi spēcīgi mobilizē visas draudzes, jo visi darbojas, neviens negribēs palikt tukšā bez Dieva svētībām, viens otru atbalsta un paskubina.

Kad šis cikls noslēdzas, tad draudzes sāk gatavošanos nākamajam ciklam, kad plāno nākamos īpašos pasākumus un ievēro cilvēkus, kurus uz šiem pasākumiem aicināt. Tas ir nepārtraukts process, kurš neļauj ierūsēt un sastingt pēc tam, kad ir paveikts tikai viens labs darbs. Šī ideja ir pamatā Ģenerālkonferences iniciatīvai par pilnīgi visu draudzes locekļu iesaistīšanu liecināšanā. „Un vērosim cits citu, lai paskubinātu

vai pamācot. Visvairāk bērni iemācās no vecākiem, pašiem to neapzinoties. Viņi kopā vecāku situācijās, kuras redz ikdienā; viņi līdzīgi kā pieaugušie plāno (vai neplāno) savu ikdienu, mācības, darbus, atpūtu. Ja vecākie no rītiem nespēj laikā sataisīties uz darbu, visticamāk, arī bērni pēdējā brīdī skries uz skolu. Savulaik dr. Džeimss Dobsons video lekcijās dalījās ar savu rīta cēlienu pieredzi. Meita viņam bija lēnīga, nekad nepaspēja laikā. Dēls savukārt viegli pamodās un ātri sataisījās. Ģimene bija vienojusies, ka meita tiks modināta pusstundu agrāk, lai visu paspētu. Tas darbojās.

Man pašai arī grūti no rītiem būt aktīvai, sataisīties, it īpaši, ja visai ģimenei kaut

uz mīlestību un labiem darbiem”. (Ebrejiem 10:24). Mēs Latvijā to varam īstenot! Kopā ar Jēzu Kristu mums nevar neizdoties!

Viena diena lielā ģimenē

Tatjana Tomsone

Ikviens cilvēks, tiklīdz apzinās sevi kā īpatstāvīgu personību, sāk plānot, cerēt un gaidīt. Bērni, kā esmu novērojusi, sāk to darīt no četrus gadu vecuma. Viņi sāk apzināti censties apgūt jaunas prasmes un tās pilnveidot, un sāk arī apzināties, ko nozīmē laiks. Protams, tas viss notiek ar vecāku vai līdzās esošo pieaugušo cilvēku palīdzību. Laika izpratne veidojas līdz pat pirmajiem skolas gadiem, bet prasme plānot savu dienu, nedēļu un garākus posmus – visu dzīvi.

Vecāki iemāca kaut ko īpaši stāstot, rādot

kur jādodas, visiem jāpalīdz sagērbties utt. Tāpēc es vienmēr jau vakarā visu sagatavoju, katram paskaidroju, ko vilkt mugurā un ko ņemt līdzi, tad man nākamais rīts ir mierīgāks un atliek neliels laiks pašai sev (ģimenē, kur ir trīs nepilngadīgi zēni, mammai parasti ir pamaz laika sev).

Vienam no dēliem, Artim, mācoties sitaminstrumentu priekšpēdējā klasē, mūzikas skolas stundas notiek vakarā. Viņš pēcpusdienā ir mājās, un te sākas mana palīdzība dienas plānošanā. Dabiski, ka viņam, atnākot mājās pēc stundām, gribas atpūsties, jo 6. klasē slodze ir diezgan liela – jauni priekšmeti un informācija. Katru dienu, viņam pārnākot no skolas, mēs vienojamies, cik ilgi viņš atpūtiesies, tad mācīsies, spēlēs mūzikas instrumentus (ksilofonu, bungas un klavieres), tā, lai, atgriežoties no mūzikas skolas (ap

18:00-19:00) viņam būtu brīvs laiks un atpūta: paspēlēt lego, kādas galda spēles vai arī datorspēles, kā arī paskatīties TV. To visu mēs ļaujam, vienojoties, ko un cik ilgi bērni skatīsies un spēlēs. Apmēram pusstundu pirms gulētiešanas tiek lasīta kāda garīga grāmata un nedaudz pārrunāti dienas notikumi. Šajā dienas posmā aktīvi pieslēdzas tētis, kurš jau ir atpūties pēc parasti diezgan garas darba dienas. Protams, brīvlaikā un sestdienas vakaros, kad mēdz būt ciemiņi un gulētiešana iekāvējas, režīms ir citāds. Toties sabatos bieži vien bērniem ir ļoti piesātināta dienas pirmā daļa, apmeklējot bērnu sabatskolu savā (Rīgas 5.) draudzē, divas reizes mēnesī dienas vidū vismaz divas stundas notiek arī Piedzīvojumu un Ceļa meklētāju 5. draudzes kluba nodarbības.

Tāpat kā visi citi, mēs plānojam katru dienu un nedēļu. Cik labi, ka Dievs atvēlējis mums atsevišķu dienu, kad nav

mūsdienu tehnoloģijas daudzās ģimenes ir ļoti liels "laika zaglis", un ne tikai bērniem un jauniešiem. Arī pieaugušie "slimo" ar tām. Tāpēc gribu novēlēt visiem (arī savai ģimenei): plānojiet aktīvas un labas nodarbes kopā, augsti vērtējiet laiku, pavadītu visiem kopā, un palīdziet viens otram novērtēt un prātīgi izplānot mums visiem doto vērtību – laiku.

Gudra finanšu plānošana *Krišjānis Grīnbergs*

Mēs pavadām daudz vairāk laika, pelnot naudu, nekā apgūstot, kā ar to rīkoties. Šajā impulsīvu pirkumu laikmetā finanšu plānošanai ir vērts pievērst uzmanību. Lai izvairītos no liekiem tēriņiem, ieteicams pirms pirkuma uzdot sev jautājumu: vai es šo naudu varētu izmantot gudrāk un nesavtīgāk? Savukārt lielāka pirkuma izdarīšanu ieteicams

Bībele aicina nedzīvot pāri saviem līdzekļiem un neaizņemties (ir, protams, izņēmumi, kad aizņēmums tālākā nākotnē ļauj krietni samazināt tēriņus un ilgtermiņā ir finansiāls ieguvums). Sakāmvārdos 22:7 teikts, ka tas, kas aizņem, kļūst par aizdevēja kalpu. Izraēla laikā tas bija negods būt par cita kalpu, bet mūsdienās tik daudzi dzīvo parādos, kredītos un līzingos. Kā lai neticīgs cilvēks notic, ka mums ir atbildes uz visiem dzīves lielajiem jautājumiem, ja netiekam galā ar savām finansēm? Un tas būtu absurdi domāt, ka Dievam tāds stāvoklis patīk un ka Dievs ar prieku no-raugās, ka viņa bērni ir finansiālās grūtības un parādos.

Dievs priecājas par tiem Viņa bērniem, kas ir finansiāli brīvi, kas var ziedot Dieva darbam, kas var darbdienā paņemt brīvu un iesaistīties kādā kalpošanā vai draudzes aktivitātēs.

Sakāmvārdi 11:15 iesaka negalvot par

Nauda ir instruments, ko var izlietot dažādi.

Dievam nodevusies sirds to izmantos, lai nodrošinātu savu namu, nestu svētību apkārtējiem, rūpētos par tiem, kam mazāk.

jādara darbi, jāmācās un var vairāk izbaudīt viens otra klātbūtni. Parasti piektdienas vakari, īpaši ziemas laikā, kad saule riet diezgan agri, ir laiks, kad vairāk runājam, spēlējamies kopā, kad var bez steigas kopā palasīt, muzicēt. Mums ir īpašas, diezgan aktīvas mājas spēles, kuras bērni izbauda tikai piektdienas vakaros.

Plānojot lielākus laika posmus, parasti kopā izdomājam, ko mēs gribētu apmeklēt, ko darīt kopīgajā brīvajā laikā. Pagaidām bērniem atsevišķa atpūta ir draugu dzimšanas dienu apmeklējumi, kādas ekskursijas ar klasi. Mēs ļoti reti visi kopā tiekam uz Rīgu, tāpēc arī parastais divas reizes gadā zobārsta vai higiēnista apmeklējums ir jauks kopā brauciens un maza pastaiga.

Laiks ir liela vērtība, un Dievs to mums ir piešķīris, uzticējis ne tāpat vien. Protams, tiem, kas ļoti intensīvi strādā, ir atbildīgā amatā, var būt maz brīva laika atpūtai, kad nav jārisina problēmas un jāatbild par citiem. Bet šis laiks tomēr ir jāatrod.

Salīdzinājumā ar maniem bērniības gadiem, dzīve skolniekiem un arī mazākiem bērniem mūsdienās ir piesātinātāka, ir daudz interesantu nodarbību, pieejami pulciņi, interešu izglītība, sports. Bet

atlikt uz 48 stundām un mierīgi apsvērt, cik šis pirkums vajadzīgs.

1. Timotejam 6:10 teikts, ka nevis manta ir ļaunuma sakne, bet gan tās kārtība (alkatība). Stāvoklis, kad nav gana. Ja mēs iegūstam algas pielikumu, piemēram, par 100 EUR, vai tas nozīmē dzīves līmeņa paaugstināšanos, vai arī beidzot varam papildināt uzkrājumus, vairāk ziedot un ieguldīt izglītībā? Bieži šāds pielikums tiek tērēts vieglprātīgi savu vajadzību un arī vēlmju apmierināšanai. Alkatība slēpjas tieši mazās lietās, kā impulsīvos pirkumos savam pašam labumam bez ilgtspējīga mērķa. Lai mēs neklūtu alkatīgi, mums jāmācās tā atpazīt savā dzīvē.

Ja nav sakārtoti šie principi, kā izturēties pret naudu, velti gaidīt, ka Dievs uzticēs daudz vairāk. Ja netiekam galā ar mazuļiem, kur ir drošība, ka spēsim nesavtīgi tikt galā ar lielajiem līdzekļiem? Bībelē nekur nav minēts, cik daudz cilvēkam drīkst piederēt. Toties zinām, ka par daudz ir tad, kad vairs netiekam galā.

Uzkrājums ārkārtas situācijai ir laba doma, jo noder darbnespējas vai darba zaudēšanas gadījumā. Ieteicams veidot uzkrājumu vismaz tik lielā apmērā, cik nepieciešams izdzīvošanai trīs mēnešiem.

nevienu un neuzņemties svešus parādos. Tieši naudas trūkums mūs padara nespējīgus kalpot. Mēs koncentrējam savu uzmanību un spēkus, lai nodrošinātu ģimeni, un mums atliek pavisam maz laika un enerģijas kalpošanai. Īpaši nedēļas vidū.

To, protams, varētu atrisināt, ja vairāk cilvēku kļūtu finansiāli neatkarīgi. Veidojot savus uzņēmumus, kļūstot par kungiem, nevis paliekot kalpi. Nodrošināt darbavietas un atstājot daudz lielāku iesaīdu uz sabiedrību. Adventistu uzņēmumā neviens neaizlieds darbavietā liecināt, nekārdinās pārkāpt sabatu utt. Ābrahāms, Jēkabs, Ījabs, Elīsa un daudzi citi bija ļoti bagāti vīri un kungi pār savu saimniecību (uzņēmēji), un Dievs nevienā brīdī viņu laicīgo bagātību nesauca par grēku. Nauda ir tikai instruments, ko var izlietot dažādi. Dievam nodevusies sirds to izmantos, lai nodrošinātu savu namu, nestu svētību apkārtējiem, rūpētos par tiem, kam mazāk, un atbalstītu misijas darbu. Aicinu ikvienu pētīt un mācīties, kā kļūt finansiāli neatkarīgam un brīvam no laicīgām nastām, lai varētu dzīvot pilnvērtīgu dzīvi, lai būtu laiks ģimenei un tuviniekiem, vaļaspriekiem un kalpošanai, uz ko Dievs mūs katru aicina.

Intervēja
Dagnija Lapa

KRISTĪTĪBA KĀ DZĪVESVEIDS

Šis būs īss dzīves stāsts par Burtnieku novada Vecates pagasta iedzīvotāju Sarmīti Lusti. Par to, kā Dievs viņu izrāva no atkarības gūsta, un nu viņa ir milēta un novērtēta ne tikai draudzē, bet arī visā pagastā.

Pagājušā gada nogalē tevi sveica kā 2016. gada Burtnieku novada Vecates pagasta gada cilvēku – kā aktīvāko senioru. Ko Vecates pagasts tevī tādu īpašu saskatīja?

Jaunībā es kāroju pēc goda, tad neviens man nedeja. Tagad dod balvas (viņa pasmaida).

Vecates pagastā es daudz esmu piedalījies kultūras dzīvē. Vairākus gadus deju dāmu deju kopas „Salacietes” deju kolektīvā.

Tāpat Vecates pagastā organizēju adīšanas pulciņu – es biju tā vadītāja. Vecates pagasts mūs ļoti atbalstīja un deva telpas, kur mēs kādas sešas sievietes vienreiz nedēļā nācām kopā un mācījāmies adīt. Bet mēs to izveidojām kā labdarības pasākumu. Divus gadus mēs visas adījām cimdus un zeķes labdarības organizācijai ADRA. Mēs gatavojām arī pakas, kur adīju-

mus papildinājām ar pagatavotiem mākslīgiem ziediem. Visas šīs sievietes ar lielāko prieku piedalījās šajā labdarības darbā. Bija liels atbalsts arī no pagasta.

(piebilde: Sarmīte vēl arvien ir liela adītāja. Ātri top meitenēm–dejojājām smalkā rakstā izadītās pusgarās baltās zeķes, tad krāsainie cimdi un siltās zeķes)

Ko vēl esi darījusi, neskaitot adīšanu un dejošanu?

Vēl mēs pagastā veidojām nūjošanas grupu. No sākuma mēs bijām daudzas, bet līdz galam izturēja tikai piecas sievietes.

Tad vēl katru gadu es piedalījos pensionāru sporta spēlēs. Vienu gadu sporta spēlēs es pat ieguvu 3. vietu.

Ko tad Tu tādu interesantu spēlēji?

Tur bija nūjošanas sacensības; tad divās komandās bija jāspēlē Zviedru karalis – tā ir diezgan nogurdinoša spēle un prasa lielu piepūli. Vienmēr ir bijušas jautrības stafetes – tur nu gan iznāca pamatīgi noskrieties, gan arī izsmieties.

Kas Tevi pamudināja tik aktīvi iesaistīties sabiedriskajā dzīvē?

Tas bija pēc tam, kad es ienācu draudzē un tiku nokristīta- mēs kopā kristījāmies trīs paņiņas. Viena no tām – Raja, kura bija Valmieras draudzē, sacīja: „Tagad nav jāsež malā, bet jāiet tur, kur pulcējas cilvēki.”

Domāju – mums jāaizstāv pagasta gods, tur es dzīvoju. Tā mēs aizgājām deju deju kolektīvā. Mēs nevienam neuzbāzāmies ar runām vai pārliecināšanu, bet dejojot mēs liecinājām ar dzīves veidu. Sabatos mēs nebraucām

uz koncertiem, bet, kad pienāca vakars – tad gan. Citreiz mums speciāli atbrauca pakaļ. Daudzreiz man jautāja: „Kāds Tev labums no tās baznīcas?” Es atbildēju: „Nekāds, bet tas ir dzīvesveids, un es esmu laimīga.”

Tā tad saprotu, ka Tu visu mūžu neesi bijusi kristiete un draudzes locekle. Kāds bija tavs atgriešanās stāsts?

Esmu kristīta 1996. gada 5. jūlijā. Bet vispār esmu no Rīgas. Kad es otreiz apprecējos, es pārnācu dzīvot uz Burtņieku novada Vecates pagastu. Mans vīrs bija alkohola atkarībā. Bet, lai paturētu vīru mājās, lai viņš nestaigātu prom pie draugiem, es kļuvi viņa līdzatkarīgā. Tā mūsu abu dzīves slika alkoholismā.

Es atceros, vienā dienā es vīram sacīju: „Ielej man vēl normu.” Tajā brīdī es dzirdēju skaidru balsi – „Nedzer!” Bet es neklausīju un izdarīju. Pēc tam es divas dienas un divas nakts biju gulējusi nomaņā. Un tad, kad es pamodos, redzēju, ka istabā biju viena. Mana pirmā doma bija: Ijabs bija svēts, un Dievs viņu izglāba. Bet es biju slikta, taču Dievs arī par mani cīnījās un izglāba.

Te man jāpiemin, ka mana vīra māte un tante bija jau adventistu draudzes locekles. Kā vēlāk es uzzināju, Valijas tante par mani bija lūgusi 27 gadus. Viņa lūdza 3x dienā – un tā 10 000 dienas lūdza par mani. Dievs bija uzklājis viņas lūgšanas.

Es jau pazinu no Mazsalacas draudzes Ināru – vidusskolas krievu valodas skolotāju. Es gāju pie viņas pēc padoma. Viņa mani aicināja atnākt uz draudzi. Tā nu es aizgāju vienu reizi, otru, trešo reizi un vairs nevarēju pārstāt iet.

Tagad Dievs man ir kļuvis personīgs – es ar Dievu vienkārši sarunājos. Dievs ir bijis ļoti labs manā dzīvē. Man savulaik piedzima meita un divi dēli – tas bija brīnums. Visi bērni ir piedzimuši pretēji medicīnas iespējām. Tagad man ir jau 12 mazbērni.

Jana, viena no mazmeitām, stāsta par savu omīti:

Ļoti laba, forša dāmīte ar copīti. Kad es biju maza, viņa vienmēr mani pavadīja turp un atpakaļ uz mājām – tie ir 5 km vienā virzienā.

Man patīk būt kopā ar omīti. Man patīk, kā viņa runā, man patīk, kā viņa ģērbjas. Man nav kauns viņai iet blakus pa ielu.

Inese:

Esmu Sarmītes vecākā mazmeita Inese un runāšu visas savas ģimenes vārdā. Mums omīte ir vislabākā, tā uzskatu es, mani brāļi un arī mūsu mamma Baiba. Bez omes optimisma, padomiem un palīdzības mēs visi jau sen būtu pazuduši. Ome ir piedalījies visu savu mazbērnu audzināšanā un audzinājusi mūs par pieklājīgiem cilvēkiem. Adījusi mums cimodus un zeķes, kā arī šuvusi un lāpījusi mums simtiem apģērba gabalu. Omītei ir zelta rokas! Viņa ir man piemērs tam, kāda es gribētu būt vecumdienās, tikpat attapīga un izpalīdzīga un ar tik lielu gribas spēku DARĪT.

Mēs visi zinām stāstu par to, kā ome iepazinās ar Dievu, un esmu par to ļoti pateicīga, jo, ja tas nebūtu noticis, iespējams, viņas šeit vairs nebūtu un viņa noteikti nebūtu tāda, kā šobrīd ir. Kā arī esmu pateicīga omītei ne tikai par zeķēm un padomiem, bet arī par

to, ka ome man un maniem brāļiem ir devusi ticību Dievam. Lai arī baznīcu neapmeklēju, tik un tā sirdī es ticu.

Sarmīte Luste tagad ir Mazsalacas adventistu draudzes vecākā, kaut gan gadu nasta ir jau liela – šogad jau apritēs 80 gadi. Viņa vada sabatskolu un aktīvi piedalās visā draudzes dzīvē. Viņa pati gan pukojas uz sevi- es neko nevaru izdarīt, es neko nedaru! Bet mēs redzam pretējo- cik liela svētība viņa ir savai ģimenei, saviem mīļajiem mazbērniem un cik daudz mīlestību viņa līdzdala tiem, kam tās pietrūkst. Vecates iedzīvotāji viņu sauc vienkāršā vārdā – mūsu omīte. Jā, tā taču ir visu mūsu omīte!

Bet pati viņa tikai nosaka: kādi tur ir mani nopelni? Nekādi. Dievs strādā!

(Raksts tapis, kopā sarunājoties ar Sarmīti un mazmeitām Janu un Inesi)

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes
mācītājs

Kā risina ciešanu jautājumu PASAULES RELIĢIJAS?

Jautājums ir plašs, tādēļ nepieciešams to ierobežot pasaules lielāko reliģiju ietvaros. Pasaules lielākās reliģijas sevī ietver idejas, ar kuru palīdzību miljoniem cilvēku pasaulē cenšas rast atbildi uz jautājumiem: kas ir ciešanas un kā pret tām attiekties? Atšķirības atbildēs dod kopskatu, kas palīdz saredzēt unikālo Bībeles piedāvājumu uz visu pasaules reliģiju fona.

Hinduisms

Indijas reliģisko kustību filozofijas ir iegremdētas karmas un reinkarnācijas idejās. Ja kāds cieš, tad šis cilvēks pats tiek vainots, jo problēmas ir bijušas pagātnes dzīvē, un karmas likums liek viņam ciest pēc tam, kad viņš ir reinkarnējies esošajā miesā. Nākamajā dzīvē, pēc hinduisma mācības, viņš reinkarnēsies citā miesā, un varbūt viņam izdosies ar labajiem darbiem ko labot. Karmas likumu mainīšanai hinduisms piedāvā jogu, meditāciju, upuru nešanu dažādu dievību tempļos. Taču hinduismā ciešanu iemesls tiek saskatīts pašā cilvēkā.

Budisms

Gautama Buda piedāvā ciešanu risinājumu idejā, ka nepieciešams atteikties no vēlmēm un pieķeršanās. Ja cilvēks neko nevēlas, nekam nav pieķēries, tad tādām nebūs ciešanu. Augstākais stāvoklis, kuru budisms piedāvā sasniegt,

ir nirvāna – iztukšotība, kad cilvēks ir brīvs no jebkādas vēlēšanās un pieķeršanās. Hinduismā šis stāvoklis tiek dēvēts par mokšu. Budismā miesa un gars tiek uztverts kā ilūzija, tāpēc arī ciešanas tiek uzskatītas par ilūziju. Līdz ar to budismā netiek izdalīts atsevišķi, kas ir labs vai slikts, viss ir ilūzija, kas mainās kā uguns liesma.

Budismā mūki vēlas kļūt par bodisatvām – pamest šo pasauli caur nirvānu, salauzt karmas likumu un kļūt par līdzjūtības sniedzējiem kosmiskā mērogā. Ilustrācijai var kalpot leģenda par trīs prinčiem, kur trīs jaunekļi satiek izsalikušu tīģerieni. Viņi savā starpā spriež, cik ļoti šī tīģeriene cieš un tā var nomirt no bada. Tad viens no prinčiem (Mahasatva) nolēmj parādīt tai līdzjūtību un ziedo pats sevi tai par barību. Tīģeriene apēda principi. Budismā bodisatvas ideāls tiek vērst uz visas radības labumu. Apvienojot šīs idejas kopā (ap mums

viss, ieskaitot ciešanas, ir ilūzija, viss mainās kā uguns liesma, karma, reinkarnācija, bodisatva), mēs varam vērot budistu mūku pašsadedzināšanos, kas notiek īpaši saspringtos laikos. Prese to atspoguļo kā protestu vai pašnāvību, taču budismā pašnāvība tiek uzskatīta par noziegumu. Mūku pašsadedzināšanās tiek uzlūkota kā sevis ziedošanās cietošās radības labā un spēcīgāko līdzekli karmas likuma salaušanai, lai kļūtu par bodisatvu.

Tajā naktī, kad Gautama Buda pameta savu pili, lai atrisinātu pasaules ciešanu jautājumu, viņa sieva dzemdēja dēlu. Viņš pameta savu sievu un dēlu, jo uzskatīja ciešanas par ilūziju. Cik atšķirīgi rīkojās Jēzus, ka nāca šajā tumšajā pasaulē pie cietējiem.

Islāms

Runājot par islāmu, atmiņā uzaust Ījaba trīs draugu reliģija, kur pamatā ir

ideja: dari labu un tev būs labi, darīsi sliktu, tad tev būs slikti. Ravi Caharias piemin atgadījumu, kad kriketa čempionāta laikā Pakistānas komanda zaudēja. Viņš dzirdēja, ka viens no līdzjutējiem stadionā sarūgtinājumā izsaucās: tas viss tikai tādēļ, ka spēle notiek Ramadana laikā! Tātad, ja spēle būtu notikusi kādā citā laikā, tad, pēc šī līdzjutēja uzskata, pakistāniešiem būtu jāuzvar. Tas ilustrē domāšanas veidu.

Islāms nozīmē pakļaušanos Allāha gribai. Šo pakļaušanos pastiprina tradicionālās dzimtas saiknes, kur nevienam nav ļauts rīkoties citādi, nekā to nosaka musulmaņu tradīcijas. Lai gan musulmaņi lepojas, ka „religijā nav piespiešanas” (Korāns 2:256), tomēr nevienam netiek piešķirta brīvība rīkoties atšķirīgi. Kad musulmanis saskaras ar ciešanām, tas lieto terminu rida, kas apzīmē pakļaušanos Allāha lēmumam. Ciešanu brīdī rida palīdz remdēt sāpes, jo ir pārliecība, ka notiekošais ir Allāha griba, un tiek atmetas domas, ka varētu būt citādi. Kurnēšana vai savu sāpju izpaušana norāda uz pieķeršanos kam citam vairāk nekā Allāham. Tiek uzskatīts, ka Allāhs nemaina apstākļus, kamēr cilvēks neko neizmaina sevī. Musulmanis uzskata, ka no Allāha nāk viss labais, un Allāhs nedara netaisnību, liekot ciest, bet sliktais nāk tikai no paša cilvēka. Rida aicina svinēt ciešanas, tās uzvarēt, paciest, līdz tās vairs neievaino. Nav sveša arī doma, ka ciešanas palīdz Allāha kalpam sasniegt augstāku stāvokli, un, drosmīgi tās panesot, cilvēks atbrīvojas no grēkiem un gūst pestīšanu.

Imams Abdisalams saka, ka ikviens ir krāpnieks, kurš nevēlas kļūt par mocekli, jo ar mocekliību tiek uzvarētas ciešanas. Visiem jāmirst, taču mocekliība Allāha labā tiek uzskatīta par godpilnu nāvi. Musulmaņi tiek aicināti būt vienmēr gataviem mirt Allāha labā. Reiz kādam spridzinātājam nenostādāja spridzekli un viņu izdevās aizturēt. Kad viņam jautāja: „Kāpēc tu tā darīji?” viņš atbildēja, „es biju izsalcis un vēlējos uz vakariņām būt pie Muhameda debesīs.” Neapšaubāmi, ka notikušais ir ekstrēmisms, taču ar tā palīdzību musulmaņiem tiek piedāvāts risinājums ciešanu problēmai.

Jēzus krusts ir ciešanu risinājuma centrā, taču islāms to noraida un apgalvo, ka Kristus nav miris pie krusta, jo tas pazemotu Radītāju, kuram ir jācieš no radības rokām. Viņi šādu rīcību uzlūko kā vājību un nevis spēku. Islāms atzīst,

ka ciešanas ir reālas, bet norāda, ka viss ir atkarīgs no paša cilvēka attieksmes pret Allāha gribu.

Materiālisms

Varbūt materiālismu nevar nosaukt par īstu reliģiju. Tā vairāk ir dzīves filozofija, pasaules uztvere, Rietumu domāšanas veids. Tomēr tā ir jāpiemin, jo tā caurstrāvo masu medijus un sabiedrisko domu dažādu reliģiju pārstāvju vidū. Materiālisms ir saistīts ar Rietumu dzīves veidu. To pat pretstata Austrumu pieejai, kur ciešanas uzņem kā likteni, medicīna ir mazattīstīta, valda māņticība, tumsonība, taču ciešanu dēļ Dieva (vai dievību) eksistence netiek apšaubīta. Rietumos, atšķirībā no Austrumiem, ciešanu dēļ Dieva eksistence tiek apšaubīta. Rietumu pieejā materiālā dzīve ir nolikta centrā: acu kārtība, miesas kārtība un dzīves lepnums ir realitāte, bet dvēsele tiek uzlūkota kā ilūzija. Sāpju pārvarēšanai ir domāti medikamenti: anestēzija, sāpju remdētāji, antidepresanti, miega zāles, visbeidzot, morfijs, kad sāpes vairs nav paciešamas. Ciešanām fiziskajā plāksnē tiek piemeklēts atbilstošs medicīniskais risinājums, bet ciešanām garīgajā – psiholoģisks. Neskaitāmi psihologi piedāvā dažādas pieejas kā risināt visdažādāko garīgo ciešanu jautājumus – sākot ar placebo un beidzot ar psihiatriju.

Jūdaisms

Dievs atklāj ciešanu iemeslus ar Svēto Rakstu palīdzību, caur kuriem Dievs sola risinājumu, ka nāks Mesija, kurš nesīs glābšanu. Mūsdienu jūdaismam maz kopīga ar Veco Derību, jo vairs nav ne tempļa, ne upurēšanu. Par ciešanu iemesliem mūsdienu jūdaismā nav vienprātības, bet, vadoties no rabīna Maimonīda, var izdalīt trīs galvenos ciešanu iemeslus: 1) ciešanas, kuras izraisa apstākļi, pārmantotība, 2) ciešanas, kuras izraisa citi cilvēki, 3) ciešanas, kuras cilvēks izraisa pats sev. Pastāv doma, ka ciešanas ir Dieva pārbaudījums cilvēkam, kas saskan ar Ļjaba grāmatu, taču pastāv arī doma, ka ciešanas ir svētība, kuru Dievs sniedz, lai cilvēks Viņam tuvotos. Talmuds nosaka, ka lielas ciešanas ir vienīgais attaisnojamais iemesls, kāpēc persona var zaudēt savu ticību Dievam. Tādēļ cietējiem ir nepieciešams izrādīt līdzjūtību, jo cilvēks nezina ciešanu iemeslu. Rabīns Simeons ben Johajs saka, ka Dievs ir devis trīs svētības: Toru, Is-

rāela zemi un jauno zemi, taču visas trīs ir iegūstamas tikai caur ciešanām. Rabīns Huna apgalvo, ka frāze „n viss bija ļoti labs” ir attiecināma arī uz ciešanām, jo caur ciešanām cilvēks iegūst mūžīgo dzīvību. Citi rabīni savukārt apgalvo, ka grēku piedošana var nākt tikai caur ciešanām, jo tās esot nepieciešamas pestīšanai. Šī doma tiek attiecināta arī uz holokaustu, kas atnesa Izraēlas valsts atjaunošanu un citu tautu labvēlību pret jūdu tautu. Tiek izteikta cerība, ka ciešanas izbeigsies līdz ar Mesijas valstības atnākšanu. Taču doma, ka Mesija varētu uzņemties ciešanas un grēku lāstu cilvēces vietā, būt piekārts pie koka un šādi atbrīvot ticīgos no grēka, jūdaismā ir sveša. Tā vēl joprojām tiek uzskatīta par ģeklību.

Kristietība

Kristietībā nav vienotas atbildes ciešanu jautājuma risinājumā, kas būtu saskanīga visās kristīgās konfesijās. Neiedziļinoties niansēs, minēšu tikai trīs pieejas, par kuru patiesumu spriediet paši.

Pirmā pieeja, ka Kristus ciešanas ir sagādājušas pasaules glābšanu. Šī pieeja ir veidojusi teoloģiju, kas veicina savas grēcīgās miesas mocīšanu, lai sasniegtu grēku piedošanu un Kristus pilnību. Tā ir atrodama klosteros, gavēņu ierobežojumos, sevis pazemošanā, rāpojot uz ceļiem apkārt svētvietām un pat brīvprātīgai sevis krustā sišanai, ko dažviet praktizē Lieldienās. Šīs pieejas izpausme ir nojaušama arī Mela Gibsona filmā „Kristus ciešanas”.

Tas tiesa, ka Kristus ir cietis pie krusta, taču šīs ciešanas ir sagādājis grēks un sātans! Vai tad bez sātana un bezdievīgo cilvēku palīdzības Dievs nebūtu spējis īstenot Savu glābšanas plānu? Vai tad sātanam mums būtu jāpateicas par mums sagādāto glābšanu un Jūdām par nodevību? Nē! Kristus ir cietis pie krusta, bet glābšanu nesa Viņa brīvprātīgais Upuris. Viņš ir sacījis par savu dzīvību: „Neviens to nav Man atņēmis, bet Es to atdodu pats no sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt.” (Jāņa 10:18) Jebkurš grēks, kurš ir mūsos, neizbēgami moka un nogalina Dieva Dēlu, tādēļ bendes vai nodevēja nopelns nav izšķirošais. Grēks nogalināja Jēzu pie krusta, Viņš mira un augšāmcelās, lai sagādātu mūžīgās dzīvības dāvanu ikvienam, kurš tic. „Tātad, kā viena cilvēka pārkāpuma dēļ pār visiem nākusi pazudināšana, gluži tāpat viena cilvēka taisnības darbs visiem nes taisnošanu uz dzīvību. Jo, kā ar

viena cilvēka nepaklausību neskaitāmi kļuvuši grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka paklausību neskaitāmi kļūs taisnoti” (Rom. 5:18-19).

Otrā pieeja, ka ciešanas nosaka Dieva iepriekšnolemība. Tā ir atrodama, piemēram, Kalvina teoloģijā, kur, balstoties uz Romiešiem 8.-9. nodaļu un citām rakstu vietām, izsecināts, ka Dievs jau iepriekš no viena un tā paša māla vienus veido godībai, bet citus sodam. Arī Luters traktātā „Par gribas verdzību” norāda, ka ticību un neticību nosaka „Dieva prāts”. Neiedziļinoties detaļās, šī pieeja ir ļoti tuva tai, kura atrodas islāmā, tikai ar vienu atšķirību, ka cerība tiek likta uz Jēzu Kristu, bet kopumā viss pārējais „ne no cilvēka gribēšanas vai skriešanas, bet no Dieva žēlastības” (Rm. 9:16). Līdz ar to šajā pieejā cilvēka ciešanas var uztvert kā neatgriezenisku likteni, kas ar pateicī-

rakstīts: „Kad nu Kristus ir cietis mēsā, tad apbruņojieties arī jūs ar to pašu prātu, jo tas, kas ir sācis ciest mēsā, ir mitējies no grēka” (1Pēt. 4:1). Tas ir līdzīgi kā ķirurgs, pirms spēj sniegt palīdzību pacientam, iegriež vēl dziļāk. Zobārsts, pirms spēj salabot, ieurbj vēl dziļāk. Kristum, lai Viņš spētu izraut no cilvēka sirds grēka rūgto sakni un glābt dvēseli no grēka tvēriena, nepieciešams pieļaut sāpes. Taču tās remdē ticība uz Kristus krustu, Dieva Vārda apsolvumiem un cerība uz Kristus Otro atnākšanu. Tiešām, ar Viņa brūcēm mēs topam dziedināti.

Kristus krusta atbilde

To visu var turpināt tālāk, taču noslēgšu ar atsauci no Džona Stota grāmatas „Kristus krusts”, kur viņš piemin lugu „Ilgaus klusums”, kur laiku galā miljarciem cilvēku tiek nostatīti Dieva troņa

Dievs var zināt par ciešanām?” Tie visi sprieda.

Tad šie ļaudis izvēlējās no sava vidus visvairāk cietušos cilvēkus: ebreju, nēģeri, cilvēku no Hirosimas, sakropļotu artrīta slimnieku, bez locekļiem piedzimušo bērnu un vēl kādus, lai tie noteiktu, kādam ir jābūt Dievam, lai Viņš vispār būtu kvalificēts būt viņu tiesnesis.

Viņu lēmums bija šāds: Dievu ir jāpiespiež dzīvot uz zemes kā cilvēkam, Viņam ir jāpiedzimst kā jūdam, Viņa piedzimšanas likumībai ir jātop apšaubītai. Viņam ir jādod tik smags darbs, ka pat Viņa ģimenes locekļi domātu, ka Viņš ir prātu zaudējis, lai Viņu nodod Viņa labākie draugi, lai Viņu nepatiesi apsūdz un Viņu tiesā aizspriedumaini zvērinātie un glēvs tiesnesis, lai Viņš tiek spīdzināts un cieš, saprazdams, ka ir pilnīgi viens, tad lai Viņš mirst nežēlīgā nāvē un daudz liecinieku apstiprina, ka Viņš ir miris.” Kad šo lēmumu nolasīja, viss pūlis piekrita šādam lēmumam. Kad visbeidzot atbalsta murdoņa aplusa, tad iestājās klusums un neviens neteica ne vārda, jo pēkšņi visi saprata, ka Dievs šo sodu jau ir izcietis. Atšķirībā no pasaules reliģiju piedāvājuma ciešanu jautājuma risinājumā, Dievs caur Bībeles atklāsmi piedāvā Personu Jēzu Kristu, kurš nāca pie mums, lai ciestu mūsu vietā un nestu Upuri mūsu labā. Dievs pie krusta!

Kristus krusts ir unikāla atbilde uz ciešanām. Jūdaisms uzskata, ka Dievs nevar būt nolādēts pie koka. Islāms uzskata, ka Dieva ciešanas norāda uz vājumu. Budisms piedāvā bēgšanu no ciešanām. Tikai Kristus ir nācis pie mums un cietis par mums, lai gan Viņam runā pretī. Ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti! Ja aiz cilvēku ciešanām paliek jautājuma zīme, tad pāri visam tam Dievs ir paugstinājis Jēzu Kristu pie krusta, kuru ticībā uzlūkojot, cietējs gūst cerību un stiprinājumu sāpju brīdī.

Literatūra:

Andersons Leifs „Dievs, kāpēc tu guli?”, Rīga: Luterisma mantojuma fonds, 2011.

Morgan W. Christopher, Peterson A. Robert „Suffering and the Goodness of God”, Wheaton, Illinois: Crossway Books, 2008.

Tinker Melvin „Why Do Bad Things Happen to Good People?”, Geanies House, Fearn: Christian Focus, 2006.

Zacharias Ravi, Vitale Vince „Why Suffering?”, New York: Faith Words, 2014.

bu ir jāpieņem, bet nenovēršami liedz uztvert Dievu kā mīlošu Tēvu. Teoloģijā šī pieeja ir atradusi patvērumu fundamentālismā, jo, izmantojot atsevišķas no konteksta izrautas Bībeles rakstu vietas, to var pamatot, lai gan tad dažas citas rakstu vietas nepieciešams ignorēt, piemēram 1Pēt. 5:8. Ja viss jau ir iepriekš nolemts, tad kāpēc mums tagad ir jābūt modrīgiem un jāizvairās no rūcošās lauvas?

Trešā pieeja, ka ciešanu risinājumu ir nesis Kristus Upuris pie krusta. Šis Upuris nebija vajadzīgs, lai remdētu Tēva dusmas, bet gan lai apmierinātu bauslības prasības, kas prasa grēcinieka nāvi. Šī pieeja neatņem ciešanu sāpes, bet tās spēj pat pastiprināt, kā

priekšā. Daži no tiem sprieda, ka Dievam nav tiesību viņus tiesāt, jo Dievs neko nezina par ciešanām. Kāda brunete izstiepa savu roku un uz tās bija redzams izdedzināts skaitlis no nacistu koncentrācijas nometnes: „Mēs izcietām šausmas, spīdzināšanu un nāvi!” Tad kāds melnādainais parādīja uz brūci kaklā: „Nolinčots! Un nevis par noziegumu, bet tikai tādēļ, ka melnais!” Kāda meitene stāvoklī ar nolaistām acīm sacīja: „Kāpēc man vajadzēja ciest, tā nebija mana vaina!” Daudziem bija apsūdzības pret Dievu par pārciestām ciešanām, ko Viņš bija pieļāvis pasaulē.

„Cik gan laimīgs ir Dievs, tālu prom no visa šā! Tur, Debessīs, nebija ne raudu, ne baiļu, ne naida, ne asaru! Ko gan

KĀ ES PALIKU DZĪVS

“Redzi, kad Viņš aizgrābj, kas Viņu kavēs, kas uz Viņu sacīs: ko tu dari?” (Ījaba 9:12, Glikas tulkojums)

Tas nebūs šaubu stāsts, jo nešaubos, ka Dievs ir, un nebūs apvainojuma stāsts, jo zinu, ka Viņš ir Mīlestība. Un ko Viņš dara, kam atļauj notikt, nav bezjēdzīgi vai kāda nejaušība.

Šis notikums, par kuru rakstu, vēl papildināja manu pārliecību tam, ka Jahve vienmēr un visu kontrolē, zina un redz. Kā Jēzus teica: “Bet arī jūsu galvas mati visi ir skaitīti.” (Mt.10:3) Bet no otras puses, tāds gadījums palīdz nestaigāt rozā brillēs un domāt, ka kaut kas slikt vienmēr notiek ar kādu citu. Ziņās rāda daudz nelaimes gadījumu ar kādiem cilvēkiem kaut kur tālu. Bet kad nelaimes gadījums notiek ar pašu, tas palīdz dziļāk saprast, uz kādas zemes mēs dzīvojam. Un, pat uzticoties Dievam, tomēr mēs nezinām, kas būs pēc stundas.

Kā jau zināms, cilvēks pierod pie laba, un mana pieredze attiecībā ar Kungu pat vairāk nekā 20 gadu garumā ir bagāta ar daudziem notikumiem. Dievs mani dziedināja, stiprināja, mierināja, pasargāja braucienos, dažādās bīstamās situācijās darbos. Jo esmu aktīvs cilvēks un bieži kaut kur steidzos, un, protams, saprotu, ka nevaru visu paredzēt un paspēt visu izdarīt droši un savlaicīgi. Tāpēc ceru uz Kungu, ka Viņš mani saprot un pamanīs to, ko es nepamanīju. Un tā arī notiek, jo Debesu Tēvs nevar dot akmeni tam, kas prasa maizi.

Vienīgi šis gadījums nebija tāda maiga aizsardzība, pie kuras pieradu.

Tas notika novembra vidū. Es nodarbojos ar apkures darbiem un pieslēdzu apkures katlu ražotnē netālu no Skaistkalnes. Man palīdzēja mani jau pieaugušie dēli, un pa nedēļu mēs izdarījām šo darbu. Katru dienu braukājām uz darbu un atpakaļ gandrīz 100 km uz vienu pusi no Ogres.

Pirmdien mēs pabeidzām apkures sistēmu jau vēl naktī un atbraucām mājās pēc 3-jiem naktī. Es nolēmu otrdien viens aizbraukt uzpildīt sistēmu, visu pārbaudīt un savākt instrumentus. Bet

sanāca darboties līdz vakaram, kamēr savācu visus palikušos materiālus: metāla caurules, trīs radiatorus. Bija daudz kastes ar instrumentiem skābekļa un gāzes baloni, elektroinstrumenti. Un visu to saliku savā darba mašīnā VW Sharan. Pirms brauciena es pielūdzu Dievu, jo sapratu, ka ceļš būs slidens. Riepas man bija bez radzēm, bet nebija sliktas, jo nesen izgāju apskati. Tā braucot mājās šo tālo ceļu, braucu lēni un uzmanīgi, ne ātrāk par 70-80 km/st. un lūdzu Dievu, īpaši tad, kad pretim brauca smagas mašīnas.

Es tuvojos krustojumam Baldone–Salaspils un tur, uzbraucot uz kalniņa, pamanīju lejā stāvošu mašīnu. Sapratu, ka jāsamazina ātrums, kurš man bija ap 50-60km/st., un es no 4.ātruma pārslēdzu uz mazāku, lai mani nesanes, bremzējot ar bremzēm. Tā es vienmēr daru, braucot ziemā pa slideniem ceļiem.

Bet notika kaut kas negaidīts: mašīna sāka vienkārši slidēt no kalna taisni, bet ceļš vijās no kalna pa kreisi. Labi atceros, ka tad sāku saukt: “Jahve, palīdzi, Jahve palīdzi!”, jo sapratu, ka tūlīt nogāzīšos no ceļa. Tad vairs neko nevarēju izdarīt. Ļoti ātri noslīdēju no ceļa, un mašīna apgāzās uz sāna, pēc tam uz jumta. Tur ir nogāze 2-3m augsta. Un es sagatavojos, ka tā notiks, bet tad notika kas vēl šausmīgs.

Instrumenti un kastes, kuras saliku arī priekšā uz sēdekļa, izsita priekšējo stiklu. Tad pa izsistiem logiem mašīna sāka strauji pildīties ar ledaino ūdeni, un es sapratu, ja ūdens neapstāsies, es noslīkšu. Atceros, ka tādā stāvoklī paspēju ievilkt elpu, būdams piesprādzējies ar galvu uz leju, cīnījos, lai atbrīvotos no siksnas. Kad tas izdevās, apgriezot uz augšu, lai varētu elpot. Tas bija liels atvieglojums, ka vismaz nenoslīkšu. Pēc tam izdevās izlīst ārā no siksnas, kura turēja mani ap vidu (labi, ka esmu tievs). Tad pienāca kāds vīrietis un spīdzināja ar lukturi, atceros, ka stikli bija gandrīz zem ūdens. Izlīdu pa izsisto priekšējo logu no mašīnas, kurā bija pilnīgs haoss, kopā ar šī diēļa dubļiem un ledu. Pat skābekļa balons izlidoja pa logu ārā. Iz-

lienot pārsteigts ieraudzīju savu somu ar dokumentiem pie mašīnas. Tā bija slapja, bet atceros, ka padomāju: “Laikam kāds eņģelis iznesa.”

Mani aizveda uz degvielas uzpildes staciju, kura ir netālu. Tur labs cilvēks iedeva segu, lai es varētu noģērbt slapjās drēbes, iedeva arī siltu tēju. Viņš pastāstīja, ka pirms gada te gāja bojā sieviete, kura arī ziemā apgāzās. Un zemāk, krustojumā arī bija divas avārijas ar bojāgājušajiem. Tad es viņam teicu, ka esmu ticīgs cilvēks un Dievs mani izglāba. Diezgan ātri atbrauca policija un ugunsdzēsēji, kuri izvilka manu mašīnu. Vēl atbrauca no Rīgas labs draugs, lai palīdzētu, un dēls Žanis atveda drēbes. Bija patīkami redzēt, ka Latvijā dzīvo atsaucīgi un izpalīdzīgi cilvēki.

Tādā šokā ilgi nevarēju uztvert, ka tas notiek ar mani, sajūta bija tāda, it ka es skatos kādu filmu un tas nav reāli. Vēl atceros, kad biju zem ūdens, prātā ienāca doma: “Bet es taču nevaru te vienkārši tā pēkšņi nomirt!” Jo saprotu, ka man taču ir kāds lielāks mērķis dzīvē, un mana dzīve nevar tā vienkārši un pēkšņi beigties. Bet no otras puses, apzinos, ka nāve ir ļoti tuvu un reāla.

Vēlāk pārdomājot brīnījos, ka nekas no visiem smagajiem priekšmetiem netraumēja mani, un labi, ka šoreiz braucu viens.

Sākumā tomēr man gribējās apvainoties uz Dievu, domājot: “Vai tiešām tam tā bija jānotiek? Un tieši tā?” It kā kāds ļaunais spēks uzrakstīja scenāriju un to realizēja, pārvēršot manu kārtību par haosu. Bet dažās dienās es nomierinājos un sapratu: ja Dievs kaut ko paņem, tiem, kas Viņam uzticas, tam ir jēga. Un mērķis ir lielāks par upurēto vai pazaudēto.

Tāpēc es saku “Dievs ir uzticams!”

Tagad es dzīvoju tālāk, darot labus darbus, un redzu, kā piepildās apsolītais:

“Bet kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst.” (Jes.40:31)

Džonijs Kubiļus, Ogres draudze

Strādājot šim laikam UN MŪŽĪBAI

Esmu dzirējis un lasījis dažādas domas par sabatskolas kalpošanas būtību. Kad Rīgā 2013. gadā bija ieradušies brāļi no Ģenerālkonferences un atbildēja par dažādiem jautājumiem, tad uz jautājumu “vai sabatskola ir dievkalpojums?”, viņi teica, ka tā nav dievkalpojums (jeb nav tas pats, kas dievkalpojums).

Dažiem tāda atbilde nepatīk, jo viņiem savas domas ir labākas – svarīgākas, un tiek meklēti domu biedri.

Cilvēki (kristieši) ar vārdu “dievkalpojums” baznīcas valodā parasti saprot, ka mācītājs no kanceles runā, un baznīcas apmeklētāji klausās. Bet sabatskolā Bībeles apceres izpēte, kur var runāt, jautāt un izteikt savas domas visi, nav svētruna – dievkalpojums, kurā parasti runā viens (mācītājs vai draudzes vecākais). Ar šo rakstu negribu aicināt uz diskusijām, nedz arī pazemināt sabatskolas nozīmīgumu un svarīgumu, bet nedaudz (pēc iespējas īsāk uzrakstīt par to, kas ir mazāk zināms, pārrunāts) norādīt, kas par sabatskolas, svētrunas un piemiņas mielasta kalpošanu ir rakstīts *Draudzes kārtībā* (rokasgrāmatā) un E. Vaitas „Liecībās”, kur katrs var atrast, izlasīt pats un pārbaudīt viedokļus. Jo katrai kalpošanai (arī vismazākajam pienākumam) ir savs formāts, sava svarīgā vieta, nozīme un uzdevums.

Tas, ka vienā dienā un vienā telpā notiek vairākas kalpošanas sapulces, nenozīmē, ka tās visas ir vienādas gan pēc nozīmes, gan pēc nosaukuma. Tāds vārds “dievkalpojums” nav rakstīts ne Bībelē, nedz arī „Liecībās”, bet tas ir (pierasts) tulkotāju ierakstīts angļu vārda “service” vietā, kas var nozīmēt “kalpošana” vai “kalpošanas sapulces” un vairāk norāda uz darbību, ne nosaukumu. Nosaukums un kalpošanas būtība sastāv no vairākiem vārdiem: sabatskolas kalpošana, pielūgsmes – svētrunas kalpošana, Svētā vakarēdiena kalpošana. Ņemt šo vārdu “service” kā pamatojumu un pierādījumu, ka visas iepriekš minētās kalpošanas ir vienādas – ekvivalentas, nav korekti. Bet ap šo vārdu citreiz izeļas bērnišķīgi strīdi, un tā, visām kalpošanām mēģi-

not piestiprināt vienādu nosaukuma izkārtni, svešākiem klausītājiem var rasties neizpratne par notiekošo. (Līdzīgi ir ar vārdu “sludinātājs”, kas kādu laiku bija pierasts lietot adventistu draudzēs, bet tāds vārds nav atrodams ne Bībelē, ne „Liecībās”, jo tulkotāji no draudzes latviešu valodā to ir ierakstījuši arī E. Vaitas „Liecībās”, un par šo var arī sanākt draudzīgas pārrunas.)

Par kalpošanu dažām atšķirībām. Draudzes kārtībā (79. lpp.) nodaļā par sabata kalpošanām (dievkalpojumiem) sabatskola tiek saukta par draudzes mācīšanos. Tur teikts, ka tā ir viena no vissvarīgākajām kalpošanām (*most important services*), lai sistemātiski mācītos patiesību Dieva Vārdā (tur ir jautājumi, atbildes, pārrunas, diskusijas, sadraudzība, arī dalīšanās pa grupām). Bet tālāk (80. lpp.) teikts, ka Pielūgsmes kalpošana (*Worship Service*) ir vissvarīgākā no visām sapulcēm draudzē, lai klausītos un mācītos Dieva Vārdu, pielūgtu. Ka Dieva pielūgsmē ir visaugstākais un vissvētākais pārdzīvojums, kas ir sasniedzams cilvēkam. Bet sabatskolas kalpošana, salīdzinot ar Svētā vakarēdiena kalpošanu (*Communion Service*, 81. lpp.), nekādi nevarētu būt vienāda – ekvivalenta, jo to veic tikai iesvētīti kalpotāji vienreiz ceturksnī, kas ir tikpat svēts kā sākumā. Svētais iestādījums (kā rakstīts gr.”Laikmetu ilgas”) ir arī nosaukts par Kunga mielastu, par svētbrīžiem, par sakramentu, ir lietots vārds “ordinance”, tam ir nopietni jāsagatavojas, ir arī citas atšķirības.

Tālāk *Draudzes kārtībā* Sabatskolas nodaļa ir ievietota pie draudzes palīgnodaļām, kurām ir svarīga nozīme garīgai attīstībai, kas ir kā kauli – saturs visai draudzes būtnei. Draudzes galvenās nodaļas ir draudzes vadība (dr. vecākais, sekretārs, mantzinis), draudzkopība, interešu koordinators. Pēc Draudzes kārtībā teikts, ka galveno nodaļu kalpotājus un palīgnodaļu vadītājus izvirza vēlēšanu komiteja, tad ievēl visa draudze. Bet Sabatskolas nodaļas skolotājus izvirza Sabatskolas padome un apstiprina Draudzes padome.

Grāmatā “Liecības sabatskolas darbam” latviešu valodā ir teikts, ka “sabatskolai jāklūst par vienu no visiespaidīgākajiem un spēcīgākajiem iekārtojumiem dvēseļu pievešanai Kristum (8. lpp.). Sabatskolā ir atrodams visvērtīgākais misijas lauks... liels Bībeles atklāšanas darbs, ejot no mājas uz māju, lai kopīgi lasītu Bībeli. (12. lpp.) Šis darbs neprasa mācītāju kalpošanu. Viņiem jābūt brīviem, lai rūpētos par ļaužu garīgām vajadzībām, tāpēc ir jāapmāca citus” (Sevišķas Liecības 12. lpp.).

Te tomēr ir arī norādīts nepārcensties ar sabatskolu, “jo daļai tās apmeklētāju vairs nebija interese un prieks par svarīgo (svētrunas) sapulci uzklaut mācītāja sniegto pamācību par svarīgiem Bībeles tematiem” (3. lpp.). “Darbinieku sanāksmē par telts sanāksmēm man jautāja, vai arī sabatskolas darbinieki tur ir jāapmāca? Mana atbilde: tā nav īstā vieta. Šis darbs ir jādara, bet tam ir savs laiks un sava vieta. Šeit (telts sanāksmē) nevajadzētu izklāstīt īpatnējas lietas. Laiks ir pārāk dārgs, lai to izlietotu šādā veidā.” (Sevišķas Liecības, 43. lpp.)

Vēl labi atceros Herberta Driķa teikto, ka skolotājam ir jārunā mazāk nekā skolniekiem, ka viss, ko skolnieks var pateikt vai izlasīt Bībelē un komentāros, nav jādara skolotājam.

Tātad visiem – maziem un lieliem – pienākumiem, uzdevumiem, kalpošanām, tāpat kā sabatskolai, ir viens mērķis – meklēt un glābt pazudošo! “Katram savā vietā ir jāstrādā mīlestības garā, jo visi ir iesaistīti vienā darbā. Tas panākams, vienīgi dievišķajam spēkam sadarbojoties ar cilvēcīgajām pūlēm.” (16. lpp.) “Bet taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spožāks, līdz diena aust.” (Sal. Pam.4:18)

Viktors Āriņš
Salaspils draudzes
Sabatskolas nodaļas
vadītājs

Laires faktors

Atceros, kad pirms vairākiem gadiem ciemojāties pie vietējās draudzes mācītāja, viņš, draudzīgi sasveicinoties un spiežot man ar vīru roku, jautāja: „Kā Jums abiem klājas?” Mēs mirkli padomājām un teicām: „Zini, jo vairāk dzīvojam, jo labāk mums klājas!” „Dīvaiņi,” atbildēja mācītājs, „kāpēc ir tā, ka citiem kristiešiem iet arvien sliktāk, bet citiem arvien labāk?” Domāju, ka viņam bija kāds secinājums par šo jautājumu arī pašam, bet toreiz mēs laikam daudz par to vairs neprātājām.

Kas ir noteicošais faktors, cik kristietis ir veiksmīgs, laimīgs un harmonijā ar mācību, ko Dievs devis caur Bībeli?

Man ir tāda pārliecība, varbūt kādam tā šķiet naīva, KA DAROT, NE TIKAI svētulīgi CITĒJOT JĒZUS TEIKTO, mūsu dzīve būs patiešām dzīve pārpilnībā. Un, ka noteicošais ir tieši tas, cik nopietni konkrētais cilvēks uztver Dieva Vārdu. Vai tikai lai par to padiskutētu un paprātuļotu, vai lai patiešām pēc tā praktiski arī dzīvotu. Ikdienā. Mazajās lietās.

Dīvaiņi, ka daudreiz cilvēki saprot, ka ir pretlikumīgi un nosodāmi, piemēram, zagst vai nogalināt. Bet cik daudz vairāk var nodarīt cilvēkiem pāri, piemēram, aprunājot.

Jau pirms ilgāka laika es pirmo reizi Bībelē patiešām pamaniju Rakstu vietu: „Svētīgi, kas mazgā savas drēbes, lai tiem būtu daļa pie dzīvības koka un varētu pa vārtiem ieiet pilsētā. Ārā paliek suņi, burvji, netikļi, slepkavas, elku kalpi un visi, kas mīl un runā melus.” Iedomājieties, es uz brīdi apmulsu, tas ir nopietni! Nedrīkst aprunāt un celt neslavu citam cilvēkam. Ja mēs kādu aprunājam, tas nozīmē, ka mēs mīlam melus.

Kā teica Latvijā pazīstamā žurnāliste Sandra Veinberga: „Negatīvai informācijai ir liels spēks!” Un ir izpētīts, ka cilvēks, kaut ko visu laiku runājot, pats tam notic, pat ja sākumā tā nav bijusi taisnība, bet tikai izdomājums. Interpretējums.

„No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13:35) Nevis, kādā pozā jūs lūdzat, vai lietojat uzturā gaļu, vai cik kārtīgi ievērojat sabata dienu. Bet attieksme vienam pret otru. Kāpēc tā? Laikam attiecības ar līdzcilvēkiem ir nepielūdzams indikators, kādas ir Tavas attiecības ar Debesu Tēvu.

„Ja kāds saka: es mīlu Dievu, – un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis.” (1.Jāņa 4:20) Runā melus, mīl melus un pats kļūst pat meli. Secība acīmredzama.

Kas notiktu, ja mēs katrs vairāk piedomātu pie tā, ko sakām un runājam par citiem cilvēkiem. Arī draudzē. Vai es esmu gatavs iet un meklēt piedošanu un atjaunotas attiecības? Jēzus to māca. Vai mums ir drosme sekot Viņa vārdiem? Ikdienā.

*Elīna Ģipsle
Rēzeknes draudzē*

Jautājums:

Vai Svēto Garu kā Dieva trešo personu atbalsta Atklāsmes grāmata?

Atbilde:

Garam Atklāsmes grāmatā ir atvēlēta svarīga loma. Tā iesākas un noslēdzas ar atsauci uz Svēto Garu (Atkl. 1:4; 22:17). Tomēr daudzus mulsina tas, ka Svētais Gars nav pieminēts kā sēdošs uz troņa kopā ar Tēvu un Dēlu.

1. Gara loma Atklāsmes grāmatā. Svētais Gars tiek dēvēts par „dzīvības Garu” (11:11) jeb to, kas dod dzīvību. Bībelē dzīvību dod Dievs un Jēzus. Tad vēl Gars sniedz Dieva un Jēzus vēstījumus kā praviešu gars (1:10; 4:2; 17:3; 19:10; 21:10). Gan Jēzus, gan Gars runā uz draudzi. Katra vēstule draudzēm noslēdzas ar vārdiem: „Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm.” (2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22) Runāt spēj tikai persona. Jēzus bija apsollījis Saviem mācekļiem, ka viņus mācīs Gars. To mēs lasām Atklāsmes grāmatā, kur Viņš svēta draudzi (14:13), sniedz mieru (1:4) un ir iesaistīts draudzes misijā (22:17).

2. Dievs nevada Savu draudzi ar bezpersoniska spēka palīdzību. Viņam pretī stājas dēmoniskie gari, kuri nav bezpersoniski, bet ir personas, kuras pievil pasaulē ķēniņus (16:13, 14). Atklāsmes grāmatā ir rakstu vietas, kur tiek pieminēti tikai Tēvs un Dēls, taču klusēšana vien vēl neko nenozīmē.

Taču ir rakstu vietas Atklāsmes grāmatā, kur var apjaukt gan Tēvu, gan Dēlu, gan arī Svēto Garu (1:4, 5; 22:16, 17, 18). Attiecībā pret tiem tiek izmantoti arī simboli: Jēzus kā Jērs un lauva (5:5, 6), Tēvs (4:9) un septiņi Gari (4:5) jeb Gara pilnība troņa vīzijā.

3. Tronis un Gars. Atklāsmes grāmatā Svētais Gars netiek minēts kā sēdošs uz troņa. Tam varētu būt četri iemesli. Pirmkārt, grāmata ir Jēzus atklāsmes, un centrā ir Kristus, kurš sēž tronī (5:12, 13). Otrkārt, Gars atrodas troņa priekšā (4:5), un Kristum pieder „septiņi Gari” jeb Gara pilnība (5:6). Treškārt, lai gan Gars atrodas troņa priekšā, Viņš nepiedalās Dieva un Jēra pielūgsmē. Dievu pielūdz tikai 24 vecāji un četras dzīvās būtnes (4:9-10). Ceturtkārt, Svētā Gara funkcijās neietilpst „sēdēšana” tronī, bet gan atrasties pasaulē un Kristus draudzē (5:6). Gars līdzīgi kā Kristus ir kā kalpotāji Tēva priekšā, kas paklausa katram Tēva vārdam (1:4).

Materiāls sagatavots no Endžela Rodrigesa raksta „Svētais Gars Atklāsmes grāmatā”, kas publicēts žurnālā „Advent World”.

ATJAUNOTS. IEDVESMOTS.PIEPILDĪTS.

ATPŪTAS KOMPLEKSS
«MEŽBRENČI»

28.-30.
APRĪLIS

RUNĀTĀJS **MĀRTIŅŠ SUBATOVICHS**

JAUNIEŠU KONFERENCE 2017

Šī gada Jauniešu konferences tēma ir “Atjaunots. Iedvesmots. Piepildīts.” Tās galvenais runātājs Mārtiņš Subatovičs par konferenci saka šādi: “Konferences laikā mēs atklāsim, kā ikdienas skrējienā – skola, mājas, darbs, draudze, transports, attiecības, atpūta, draugi, pienākumi... – palikt kopā ar Dievu! Es ticu, ka pirmajā konferences va-

karā mēs tiksim ATJAUNOTI mūsu attiecībās ar Jēzu, otrajā dienā kļūsim IEDVESMOTI ļauties Jēzum un trešajā dienā tiksim PIEPILDĪTI ar jaunu spēku dzīvot Jēzum!”

Seko līdzī jaunākajām aktualitātēm www.adventisti.lv jauniešu nodaļas sadaļā vai arī Facebook/sdajauniesi adventistu jauniešu profilā. Gaidām tevi konferencē!

Lasot izprast Dieva dzīvo mīlestību
Pagājušajā gadā Jauniešu kalpošanas nodaļa realizēja jaunu ideju. Tika izvēlēta Elenas Vaitas grāmata “Laikmetu ilgas”, kuru lasījām visi kopā visā Latvijā visa gada garumā. Tika izveidots arī speciāls lasīšanas plāns, kas lasītāju pamazām vadīja Dieva bezgalīgās mīlestības atklāsmē. Arī šajā gadā ir izveidots jauns lasīšanas plāns! Šogad tiek lasīta Duglasa Kūpera grāmata “Dzīvā mīlestība”. Grāmata ir pieejama elektroniskā veidā <http://bit.ly/dzivamilestiba>. Pievienojies arī šogad un turpini atklāt Dieva nebeidzamo mīlestību!

JAUNIEŠU KALPOŠANAS NODAĻAS PUSGADA PASĀKUMU PLĀNS

15. janvāris Jauniešu akadēmijas tikšanās

26. februāris Jauniešu akadēmijas tikšanās

18. marts Vispasaules jauniešu diena. Vairāk informācijas par pasākuma norisi un informāciju: sda.jauniesi@gmail.com

26. marts Jauniešu akadēmijas tikšanās

23. aprīlis Jauniešu akadēmijas tikšanās

28.-30. aprīlis Vislatvijas jauniešu konference "Atjaunots. Iedvesmots. Piepildīts." Vairāk informācijas par pasākumu: jauniesu.konference@gmail.com

21. maijs Jauniešu akadēmijas tikšanās

9.-11. jūnijs Vīru pasākums

22.-25. jūnijs Jauniešu akadēmijas draugu evaņģelizācijas nometne

1.-5. augusts Vispasaules jauniešu kongress Spānijā

Saziņai:

sda.jauniesi@gmail.com

Seko līdzī jaunumiem:

www.adventisti.lv/jauniesi

www.facebook.lv/sdajauniesi

www.instagram.lv/sdajauniesi

CEĻOJUMS UZ ADVENTISTU JAUNIEŠU KONGRESU SPĀNIJĀ

The Journey
AYC 2017 | AUGUST 1-5
VALENCIA | SPAIN

www.aycongress.org

*The European Adventist Youth Congress
A unique Gathering of more than 3000 young people.
Don't miss it!*

Worship · Community Impact · Friendship · Inspiration · TedTalks
Seminars · Workshops · Prayer · Creativity · Commitment · Challenge

Main Speakers

Gilbert Cangy
 Jeffrey Rosario
 Sam Leonor
 Ty Gibson

Šī gada vasarā no 1. līdz 5. augustam adventistu jaunieši tiksies Eiropas Adventistu jauniešu kongresā Spānijas pilsētā Valensijā. Šis ir liels un gaidīts notikums, kas veidots ar mērķi vienot ticības brāļus un māsas, stiprināt adventistu identitāti un pozitīvi ietekmēt Valensijas un tās apkārtnē dzīvojošos ļaudis. Šī gada kongresa tēma ir "Ceļojums" (oriģ. "The Journey"). Šī ceļojuma pamatdoma atklāj to, ka šajā pasaulē esam viesi, kas ir ceļā uz savām pārtiesajām mājām. Tomēr mums šajā pasaulē jādzīvo atbildīgi, kalpojot citu ceļinieku vajadzībām, jo visi šajā ceļā esam vienlīdzīgi. Mums jābūt mērķtiecīgiem un jākoncentrē savs skats uz galamērķi.

Kongresa galveno runātāju vidū ir Gilberts Kendži (*Gulbert Cangy*), Džefrijs Rozario (*Jeffrey Rosario*), Tajs Gibsons (*Ty Gibson*) un Sems Leonors (*Sam Leonor*).

Vairāk informācijas par pasākumu: www.aycongress.org un www.facebook.com/baucyouth/

Dieva dotās ceļa zīmes jeb Baušļi

KRĀ: Krū, kas tas par troksni? Ko tu te tik skaļi dauzi, ka rīb visa māja!

KRŪ: Tas, māšuk, nav troksnis, bet mūzika. Tie ir mani muzikālie šķīvji! Es trenējos. Mēs ar Fredi un vēl diviem vārnupuikām vakar nodibinājām savu grupu. Es tajā būšu bundzinieks!

KRĀ: Tu man labāk pasaki, kur tu tos tā saucamos šķīvjus ņēmi?

KRŪ: Vienu atradu tepat ceļa malā. Stāvēja tāds vientulīgs metāla stienis galā, bet otrs bija drusciņ tālāk, pirms ceļa pagrieziņa.

KRĀ: Krū, bet tās taču ir ceļa zīmes! Tās cilvēkiem ir ļoti nepieciešamas!

KRŪ: Ja tās viņiem būtu tik nepieciešamas, tad tās nestāvētu vientuļas, pamestas un nosvītrotas ceļa malās. Tās sen jau kāds būtu savācis sev!

KRĀ: Nē, brālīt, ceļa zīmes neviens nepievāc! Un arī tu tās nedrīkstī tā vienkārši paņemt! Tieši ceļa malās, krustojumos un citās svarīgās vietās tās ir nodēvētas. Cilvēki tās ievēro!

KRŪ: Šīs divas es ievēroju pirmais! Man paveicās, tās vēl neviens cits nebija ievērojis! Un es tās abas paņēmu. Turklāt ļoti cēlam mērķim - lai radītu mūziku! Un vispār, tās abas ir nosvītrotas! Tātad nevajadzīgas.

KRĀ: Labāk paskaties, Krū, uz šo zīmi! Tā nav nosvītrotā, bet gan nozīmē, ka apstāties aizliegts! Tagad kāds šoferītis tajā vietā apstāsies, un viņam būs nepatīkšanas! Un vai redzi šo otro zīmi?

KRŪ: Nu, tajā kāds ir uzzīmējis ļoti šķību bultu, un tad palicis bēdīgs un to nosvītrojis. Es arī tā parasti daru, ja man zīmējums nesanāk.

KRĀ: Šī bultiņa ir nosvītrotā nevis tāpēc, ka tā ir šķība, bet gan tāpēc, lai šoferim pavēstītu, ka griezties pa labi nedrīkst! Katra ceļa zīme ir ļoti svarīga, jo palīdz šoferiem uz ceļa būt drošībā! Tev, Krū, tās

jānes atpakaļ! Un steidzīgi! Citādi tev būs nepatīkšanas!

mamma: Bērni, bet vai jūs zinājāt, ka cilvēkiem vajadzīgas ceļa zīmes ne tikai drošai braukšanai, bet arī drošai un laimīgai dzīvei, lai, tās ievērojot, tie nenomaldītos, bet varētu krietni un godīgi dzīvot šajā pasaulē.

KRŪ: Tās pasargātu viņus no dzīves avārijām? Tādas ceļa zīmes gan es nekur neesmu redzējis! Un tu, māsiņ?

KRĀ: Es arī neesmu.

mamma: Šīs, cilvēku dzīves ceļa zīmes, ir Dieva mīlestības likumi. Tos ievērojot, cilvēki vienmēr vērtēs un mīlēs Dievu, un nedarīs pāri viens otram.

KRŪ: Man šķiet, ka tie varētu būt Dieva dotie baušļi?

KRĀ: To, kā Dievs deva šos likumus, mēs taču reiz lasījām Bībelē!

mamma: Jums taisnība. Dievs tik ļoti mīl cilvēkus, ka Viņš devis savus mīlestības likumus kā ceļa zīmes priekpilnam dzīves ceļam kopā ar Viņu. Vai jūs atceraties desmit Dieva likumus jeb baušļus?

KRĀ: Jā, es atceros. Pirmie četri likumi nosaka to, kas cilvēkam jāievēro attiecībā ar Dievu. Cilvēkam jāievēro, ka nav citu dievu bez Viņa! Dievs saka: netaisi sev nekādus tēlus! Nezemojies un nekalpo tiem! Nelieto Dieva vārdu veltīgi! Atceries vienmēr svētīt sabata dienu!

KRŪ: Pagaidi, māsiņ, es arī zinu! Tie nākošie baušļi stāsta, kā cilvēkiem jādzīvo. Dievs saka: godā savus vecākus – tēti un mammu! Nenogalini nevienu! Nepārkāp laulību! Nezodz! Neaprunā un nesaki neko ļaunu par citiem! Neiekāro to, kas tev nepieder!

KRĀ: Man šķiet, mums par šiem likumiem vajadzētu uzzināt mazliet vairāk.

AICINĀM BĒRNUS UN PUSAUDŽUS PIEDALĪTIES

ZĪMĒJUMU IZSTĀDĒ

Ceļazīmes mūsu dzīvē

Atceries svētīt
sabata dienu!

Godā savu tēvu
un savu māti!

Visiem, kas piedalīsies, būs kāds PĀRSTEIGUMS, ko varēsi saņemt Bērnu un pusaudžu festivāla „VARAVĪKSNE” laikā, kas notiks 22.aprīlī Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

Izvēlies un uzzīmē
vienu no 10
Dieva likumiem.

Vai atceries 10 Dieva likumus?
Tos vari pārlasīt 2.Mozus 20.nodaļā

FORMĀTS: A4 vai A3 formāta zīmēšanas vai
akvareļu lapa.

BAUŠĻA NORĀDE: darbiņam jābūt glīti
noformētam, un nepieciešams darbiņa otrajā
pusē uzrakstīt, kuru Dieva likumu esi attēlojis.

AUTORA NORĀDE: darba otrajā pusē norādi
skaidri salasāmu savu vārdu, uzvārdu,
vecumu, draudzi vai dzīvesvietu.

NODOŠANA: darbiņus jāšūta līdz 8.aprīlim uz
adresi: Rīga, Baznīcas iela 12a, LV 1010
Zīmējumu izstādei (Mārītei Lipskai) vai vari
nodot caur draudzes bērnu skolotājiem.

Bērnu un pusaudžu festivāls “Varavīksne”

CEĻAZĪMES MŪSU DZĪVĒ

22.aprīlī pl.14:00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a

13:10 – 13:50	Dalībnieku reģistrācija
14:00	Festivāla atklāšana
14:30	10 Dieva likumu stacijas
16:00	Launags
16:30 – 18:00	Festivāla priekšnesumu programma

Festivāla laikā
varēs apskatīt
zīmējumu izstādi
“Ceļazīmes
mūsu dzīvē”.
Notiks apbalvošana.

Rīko Septītās Dienas Adventistu Latvijas Draudžu Savienības
Bērnu kalpošanas nodaļa. **Vairāk info tālr. 29869979**

Lappušiti sagatavoja:
Mārīte Lipska, Ingrīda Markusa, Dace Garsila.

Iespēja
uzdot jautājumus
par zinātni un radīšanu!

TEMATISKS PASĀKUMS

Zinātne & Dievs

11. februārī plkst. 17.00, Baznīcas ielā 12a, Rīgā

Evolūcijas teorija vai Bībeles radīšanas stāsts?

Kas pārliecina, ka Bībeles radīšanas stāsts sniedz
labākas atbildes par evolūcijas teoriju?

Atskats uz Īslandē notikušo
konferenci „Zinātne un ticība” 2016. g. augustā.

PIEDALĀS:

Ģirts Rozners

„Ģeoloģiskā kolona – evolūcija vai tomēr radīšana?”

Andris Pešelis

„Skolas mācību grāmatās nav pierādījumu evolūcijas teorijai”
„Kādus argumentus nedrīkst lietot, kad liecinām par radīšanu?”